

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

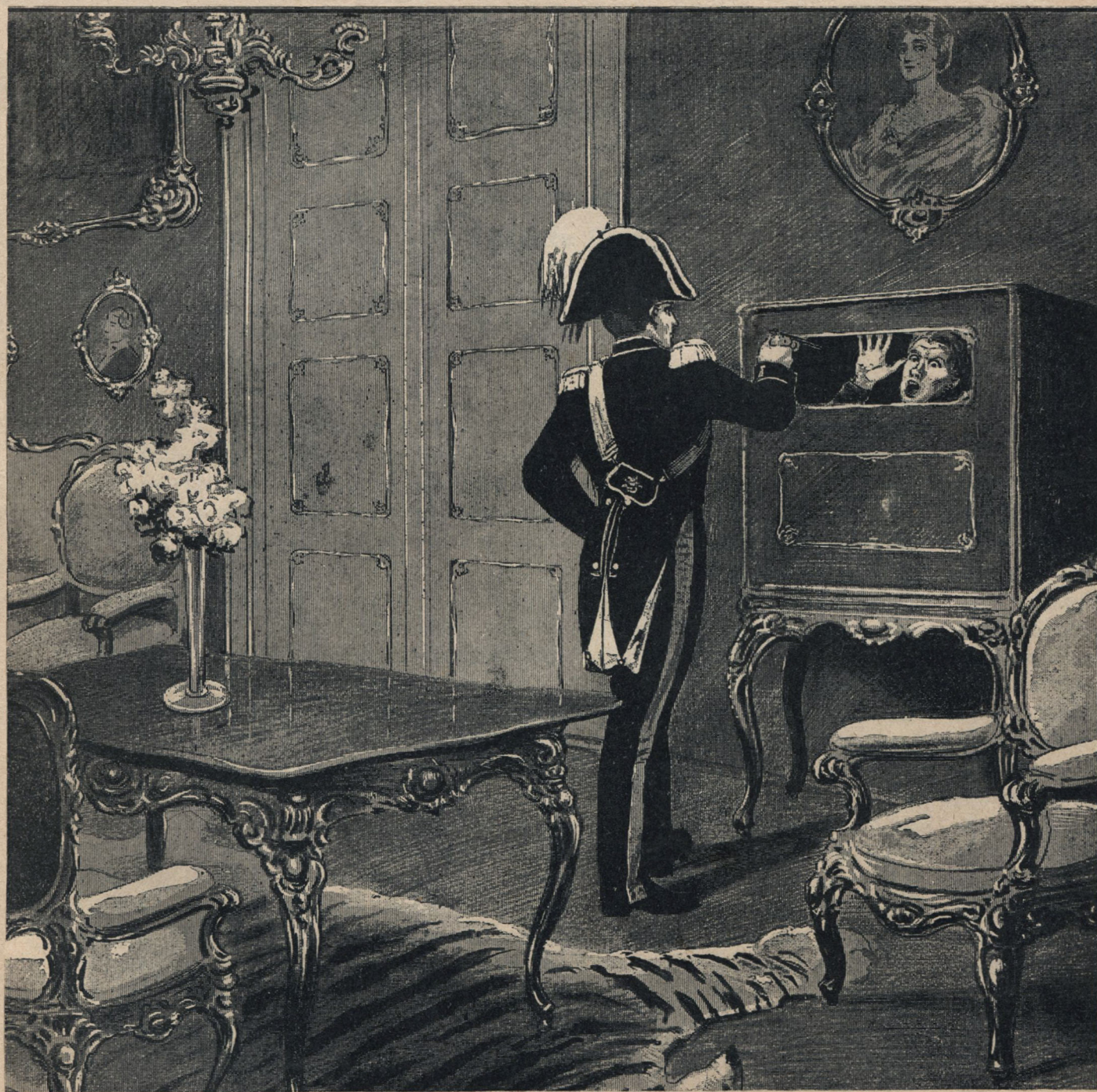
genaamd Raffles
De groote Onbekende.

No. 520

De Speelkoning van Monaco.

15 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

LUITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL SINGEL 326 - AMSTERDAM.

NIEUWE SERIE

De Speelkoning van Monaco.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

De gevaren van Monte Carlo.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Kalm golfd en de diepblauwe wateren van de Middellandsche Zee onder het wolkelooze azuren koepeldak van den smetteloozen hemel, waaraan een warm zonnetje scheen en hare koesterende stralen op deze gezegende plek van den aardbodem wierp.

Een licht briesje, dat uit het zuiden kwam en misschien over de dorre zandvlakten van de Sahara had gestreken, deed de golfjes krullen en de donkergroene palmen wuiven.

Heel in de verte slingerde zich de zigzaglijn van het viaduct der tandradbaan, waartegen de schitterend witte muren van het casino helder afstaken.

Op dit verrukkelijke plekje, dat als het ware gemaakt is om te droomen en te genieten, heerscht echter niet altijd zielevrede. Van de natuur wordt niet altijd onbezorgd genoten, omdat de mensch gemeend heeft aan dit heerlijke vacantie-oord een instelling te moeten verbinden, die het menschedom tot een vloek is geworden en maar al te

vaak de laagste hartstochten in de menschen wakker roept.

Dat prachtige wereldberoemde casino met zijn breede, marmeren terrassen en zijn ruim voorplein, waarop de blanke duiven naar het voedsel komen zoeken, dat de menschen daar voor hen strooien, dat casino, met het daarvoor liggende eeuwig groene park, is reeds menigmaal de oorzaak geweest van een vroegen, ontijdigen dood van menig mensch, dat vol beloften voor de toekomst de wereld introk, op deze noodlotsplek te lande kwam en er eer en fortuin en... leven verspeelde.

Een ieder begrijpt waar wij op doelen. Het Casino van Monte Carlo met zijn van zijde, fluweel en kristallen lichtkronen schitterende zalen, waar avond aan avond, weken, maanden, jaren achtereen zich een wereldsche, wufte menigte achter de tafels met het groene laken verdringt, is een der grootste, fraaiste en daarom gevaarlijkste speelholten der wereld.

Daar worden soms in enkele uren tijds vermogens gewonnen en verloren, daar gaan de belangrijkste sommen in eenige minuten van hand tot hand, daar worden, verborgen achter kwasi vriendelijke glimlachjes, snikken en tranen weggeslikt, daar wordt menigmaal, terwijl de mond nog latte complimentjes fluistert in de ooren van de schoone dames, die daar met bloote armen, schouders en boezems naar harten jagen, het plan beraamd, dat een einde maakt, een treurig roemloos einde aan een veelbelovend leven, dat op een kwaad oogenblik meende zijn heil te kunnen zoeken bij den speelduivel, die achter elk vakje van de rouge-et-noir tafel, achter elk paardje op de tafels van het jeu des petits chevaux en in elk fiches-doozje der baccarat-tafeltjes loert en zijn slachtoffers uitzoekt en toegrijnst.

Hij weet het, die speelduivel, die daar jaar in jaar uit op den loer zit, hij kent hem dien noodlottigen hartstocht, die in bijna elk mensch schijnt te leven; met kalme zekerheid ziet hij zijn slachtoffers naderen en menigeen, die met het vaste voornemen deze vaak zoo noodlottige kust van de lachende Middellandsche Zee is genaderd om geen kaart of geen fiche aan te raken, is daar geruïneerd en straatarm vandaan gekomen.

Op den ochtend van den dag, dat ons verhaal een aanvang neemt, wandelden op het ruime terras van het casino twee heeren, die een sigaret rookten en vertrouwelijk met elkaar liepen te praten.

De een was lang en slank en van donker uiterlijk. Zijn pikzwart haar begon aan de slapen een weinig te grijzen en kleine rimpeltjes vertoonden zich aan mondhoeken en slapen. Zijn fijn besneden gezicht duidde op aristocratie en zijn hoog voorhoofd op een meer dan middelmatig verstand. Maar wat het meest opviel dat waren zijn oogen, lichtgrijze, levendige oogen, die soms met een metaalglans konden schitteren.

Zijn metgezel was veel kleiner dan hij en wellicht iets beneden het middelmatige, maar toch was zijn gestalte, al had die ook eenige neiging naar het corpulente, zeer goed geproportioneerd. Hij was blond, had een vroolijk, eenigszins jongensachtig gelaat met een paar eeuwig lachende blauwe oogen, die zijn metgezel vaak met groot vertrouwen aanzagen.

Het bleek duidelijk, dat de langste als het ware de leiding van den kleinere op zich had

genomen. Toch was dit slechts tot op zekere hoogte waar. Hun verhouding was meer die van meester tot dienaar, al was in den loop der jaren die verhouding ook gewijzigd in een zuiver vriendschappelijke, die geen rang of verschil van stand meer kent.

Wanneer wij deze heeren aan onze lezers moeten voorstellen met de namen waarmede zij zich in de vreemdelingenregisters der hotels hebben ingeschreven, dan kunnen wij volstaan met te zeggen, dat de lange, slanke heer Lord Aberdeen heet, bekend filantroop is en daaraan toevoegen, dat de kleinere metgezel van den Lord Charles Brand genoemd wordt en de secretaris van zijn Lordschap is.

Maar wanneer wij hiermede volstaan, dan geven wij geen volledige inlichtingen. Er valt aan deze mededeeling nog heel wat toe te voegen en zullen om maar met de deur in huis te vallen zeggen, dat deze beide zeer chique, welopgevoede lieden door de Engelsche politie ernstig werden gezocht als een paar gevaarlijke inbrekers.

Doch dit commentaar vereischt eenige toelichting.

Was Lord William Aberdeen dan een misdadiger en behoorde zijn metgezel eveneens in de gevangenis thuis?

De lezer oordeele na hetgeen volgt.

Lord William Aberdeen stond en staat nog te Londen bekend als een buitengewoon mild en vrijgevig filantroop, die al zooveel heeft weggeschonken aan hospitalen, blindeninrichtingen, weeshuizen en andere inrichtingen van openbare liefdadigheid, dat de sommen tot het fabelachtige oploopen. Ook is bekend, dat nog nimmer iemand, die in geldelijken nood zat, tevergeefs bij hem heeft aangeklopt, ook is het bij enkelen bekend, want hier wordt slechts fluisterend over gesproken, dat hij de politie vaak belangrijke diensten heeft bewezen door haar te helpen in het opsporen van gevaarlijke misdadigers en moordenaars, die zich niet ontzagen, vaak om een kleinigheid, hun medemenschen het leven te ontnemen.

Men zal zich afvragen of dit alles dan waar is en, wanneer wij daarop bevestigend antwoorden, zeggen, dat het een met het ander toch niet te vereenigen is.

Toch is dit wel degelijk het geval. Hoe zon-

derling het ook moge klinken, alles wat wij hier zooeven hebben aangehaald is volkomen waar en niettemin wordt Lord William Aberdeen gezocht door de politie.

Waarom men hem dan niet gevangen neemt?

Om de eenvoudige reden, dat Lord Aberdeen de politie nooit wat in den weg heeft gelegd, doch wel zijn tweede ik, John Raffles, achter welk pseudoniem deze eigenaardige misdadiger zich verbergt.

Lord William Aberdeen en John Raffles zijn één. Maar dat weet niemand. Niemand behalve Charles Brand zijn secretaris en vriend, die zijn Lordschap vaak behulpzaam is bij het ten uitvoer brengen van zijn plannen en James Henderson, een reusachtig groote kerel, die reeds jaren bij Lord Aberdeen in dienst is en hoofdzakelijk als chauffeur optreedt om te zwijgen van de werkjes en baantjes, die hij in zijn vrijen tijd opknapt en die hem allemaal even handig afgaan.

Deze chauffeur bevindt zich echter op het oogenblik niet bij zijn meester. Hij is dezer dagen met een ruim maandgeld op vakantie gestuurd, daar Lord Aberdeen, anders gezegd John Raffles, anders gezegd Lord Edward Lister, nog anders gezegd de Gentleman-Inbreker, nog weer anders gezegd de Groote Onbekende met zijn vriend en secretaris verlangde, eens, als een paar gewone menschen, een uitstapje te maken naar het zuiden van Europa, waar het klimaat zooveel zachter en heerlijker is dan in Engeland en andere meer noordelijk gelegen landen.

Het gesprek, dat deze beide heeren voerden, liep ook over de schoonheden van dit verrukkelijke plekje.

— Het is toch een wonderlijk plekje gronds, dat Monte-Carlo en terecht een paradijs, zei Charly Brand tot zijn vriend en gebiedster John Raffles. Het gezicht op de diepblauwe zee met dien eeuwig lachend-blauwen hemel is gewoonweg verrukkelijk.

— Je hebt gelijk, Charly. Het is heerlijk, hier op het ruime terras te wandelen en onbezorgd zijn cigaret te kunnen rooken.

Bij deze woorden blies Raffles een aantal van de mooiste kringetjes de lucht in, die vervaagden in de ruimte.

— En toch geldt ook hier het spreekwoord: men wandelt niet ongestraft onder palmen.

— Ik zou niet weten welke schaduwzijde er

kleeft aan ons verblijf hier! antwoordde de secretaris, terwijl hij zijn meester vragend aankeek.

— Ons? Hm? Ons bedoelde ik ook niet! Maar denk eens aan al die honderden, die duizenden, die aan den speelduivel zijn overgeleverd en die geen rust hebben, voordat ze heelemaal geruïneerd zijn! De gedachte aan die rampzalige slachtoffers is toch wel in staat een druppel weemoed te mengen in den beker, waaruit wij als het ware het genot van deze schoone omgeving drinken.

— Meen je inderdaad, Edward, dat het zóó erg is?

— Helaas, ja!

Er verloopt bijna geen dag zonder dat men hier onder de palmen iemand vindt, die een eind maakte aan zijn verwoest leven.

— Vreeselijk!

— Allen verliezen ze hun kapitaal en ze rusten niet voordat ze hun laatste centime verspeeld hebben!

— Dat is toch hun eigen schuld!

— Ja, feitelijk wel! Maar toch zijn ze niet allemaal te veroordeelen. Het spel is een geweldige hartstocht. Slechts weinigen kunnen daaraan weerstand bieden, als — ze eens het genot gesmaakt hebben.

— Dan zal ik maar liever heelemaal niet er mee beginnen, antwoordde Brand met schuwen blik naar het Casino, dat, overgoten door zonnegoud, prachtig afstak tegen het azuur van den hemel en het groen der palmen.

— Kijk eens hoe ze stroomen naar de speelzaal, alsof ze niet gauw genoeg hun ongeluk kunnen te gemoet gaan!

— Ik heb er altijd het land aan gehad, Charly! Kom laat ons een eindje in het park gaan wandelen!

Weldra verliet het tweetal het terras met zijn gewemel van menschen.

De vrienden wandelden naar stille, bekoorlijke plekjes en Charly wilde reeds weer allerlei uitroepen slaken van bewondering, toen plotseling de hand van den Grooten Onbekende zwaar op zijn arm drukte.

De secretaris keek zijn vriend verbaasd aan. Raffles had zijn sigaret uit den mond laten vallen. Wat zou er gebeurd zijn?

Charly zou niet langer in twijfel blijven verkeeren.

Reeds in het volgende oogenblik snelde Raffles naar een palmgroep toe.

Verbaasd keek Brand toe naar wat gebeuren ging.

Hij zag, dat Raffles zijn zakmes te voorschijn haalde, opende en vlug als een kat in een boom klom.

In het volgende oogenblik zag Brand een zwarte schaduw door de lucht glijden.

Was het een menschelijk lichaam geweest?

Raffles misschien?

Neen!

Deze sprong uit den boom en bukte zich ter aarde.

Brand haastte zich naar de plaats, waar hij zijn vriend zoo juist had zien verdwijnen achter een groep aloë's en cactussen.

Wat hij daar zag was niet in staat hem te kalmeeren.

Raffles knielde er neer bij het uitgestrekte lichaam van een jongeman, die, naar zijn uiterlijk te oordeelen, tot den voornamen stand moest behooren.

Zijn lang, smal gezicht, de vorm van zijn mond en zijn lichtblond haar teekenden duidelijk den Engelschman.

Het jonge gelaat toonde echter eenige rimpels, die wezen op zware zorgen.

Raffles was bezig den jongeman, die nog niet dood was, in het leven terug te roepen.

Hij had een fleschje te voorschijn gehaald en voorhoofd en slapen van den vreemdeling met den inhoud ervan ingewreven.

Daarna bewerkte hij de borst van den ongelukkige.

— Leeft hij nog? vroeg Brand.

— Ik hoop het! Zijn lichaam is nog warm. Help mij, Charly, hier, wrijf zijn zijden! Het hart moet weer gaan werken!

Charly Brand was verbluft.

Maar hij poogde zich zoodra mogelijk weer te herstellen en hij knielde neer bij den ongelukkige, om zoodra mogelijk hulp te verleen.

— Ik hoop hem nog in het leven te behouden; de arme kerel! sprak Raffles.

— Zou het ook alweer een slachtoffer zijn van daarginds, Edward?

— Natuurlijk! En het zal ook niet het laatste offer zijn. Kijk eens! Zijn borst begint waarschijnlijk weer op en neer te gaan! Masseer hem

flink, vooral in de hartstreek, maar voorzichtig, niet drukken!

Charly deed, wat hem gevraagd was en werkte, alsof hij zijn heele leven masseur was geweest.

Raffles boog het hoofd over het uitgestrekte lichaam.

Aandachtig luisterde hij.

— Hij leeft! riep hij toen uit met verheugd gelaat, hij leeft, Charly, ga door met je werk. Wij moeten dien ongelukkigen kerel weer in het leven terugeroepen! Hem redden van den dood, die zijn dorre, knokige vingers reeds naar hem had uitgestrekt.

Raffles goot nu een paar druppels cognac in den mond van den jongeman, die nog altijd bewusteloos lag uitgestrekt.

Nog eens wreef hij hem voorhoofd en slapen en zag toen met schitterende oogen, dat de kleur terugkeerde op de wangen van den ongelukkige.

— Kijk, Charly, kijk! Zijn wangen krijgen al wat kleur!

Raffles hielp nu mee masseeren en al spoedig smaakte het tweetal de voldoening, dat de bewusteloze een diepen zucht slaakte.

Zijn borst begon te beven en plotseling sloeg hij de oogen op.

Het waren twee blauwe oogen met een uitdrukking vol droefheid.

Verwonderd keken ze de redders aan.

— Waar ben ik? fluisterde de vreemde in het Engelsch.

— Onder vrienden, antwoordde Raffles in dezelfde taal.

De ander zweeg.

Toen, plotseling, werd hij zich van zijn toestand bewust en hij herinnerde zich wat hem in den dood had gedreven.

Hij wierp zich met het gelaat ter aarde en brak los in krampachtige snikken.

— Waarom hebt ge mij niet laten sterven? riep hij uit in woeste smart.

Wat moet ik nog op de wereld doen? Ik ben geruïneerd! Laat mij! Laat mij sterven!

Charly wilde den ongelukkige overeind helpen. John Raffles echter wenkte hem dit niet te doen.

— Laat hem liggen, fluisterde hij, zijn smart moet uitwoeden en eerst als deze heeft uitge-raasd, zullen wij eens verstandig met den jonge-

ling spreken. Doe nu niets, dat hem zou kunnen vertoornen!

Bedaard ging Raffles naast den ongelukkige in het gras zitten.

Charly Brand schudde het hoofd.

Hij kon die bedaardheid van zijn vriend en meester niet goed begrijpen.

De ongelukkige Engelschman snikte nog steeds voort met krampachtige schokken en een paar keer wilde hij opspringen om opnieuw zelfmoord te plegen.

Maar Raffles drukte hem dan telkens weer

met zacht geweld omlaag en legde zijn koele hand op het brandende voorhoofd van den ongelukkige.

Eindelijk werd deze wat kalmer.

Een verlichtende tranenstroom vloeide hem over de wangen en hij werd zoo zacht en leidzaam als een kind.

Dat was juist de stemming, die de Groote Onbekende had willen afwachten.

Nu kon hij praten met den ongelukkige, wiens lichamelijke redding hem tenminste reeds gelukt was.

Hoofdstuk II.

Van den dood gered.

Lord Lister gaf zijn vriend een wenk met de oogen en deze ging aan den anderen kant staan van den ongelukkigen jongeman.

Daarna tilden zij hem op en gingen met hem weg.

De eerste schreden van den jeugdigen zelfmoordenaar waren nog wankel en onzeker.

Maar geleid door de beide vrienden wist hij spoedig zich weer te herstellen.

— Kom mee, sprak Raffles op vriendelijken, zachten toon, wij zullen met de tandradbaan naar boven rijden, daar hebben we een heerlijk uitzicht over de zee.

Charly brandde van nieuwsgierigheid om iets naders te vernemen.

Hij kon zijn ongeduld nauwelijks bedwingen en vond, dat zijn vriend wel een beetje al te veel notitie nam van den jongeman.

Het was immers niets bijzonders, dat in het park te Monte Carlo iemand zich doodschoot of vergiftigde. Zoo tets kwam elken dag voor, maar men sprak er niet van.

— Wie zijt gij eigenlijk, heeren? vroeg de jonge Engelschman eindelijk, ge stelt zooveel belang in mij, die u volkomen vreemd is.

— Gij zijt een ongelukkig slachtoffer van het speelhol daar beneden, antwoordde Lord Lister, dat is al voldoende om sympathie voor u te gevoelen. Maar gij zijt buitendien Engelschman evenals wij en nog zoo jong, dat ge onmogelijk met het leven nu reeds kunt hebben afgerekend.

Sta mij toe, dat ik ons aan u voorstel. Ik ben Lord Aberdeen, deze heer, mijn vriend en secretaris, heet Charly Brand. Wij zijn beiden Londenaars.

— Londenaars? Maar dat is prettig, dat is heerlijk! Dan zal u ook zeker mijn naam niet onbekend zijn, ik ben de jonge Lord Montefiore.

— Wel, dan behoort ge tot de rijkste Engelsche families! zei Raffles.

— Ik heb er toe behoord, hernam Lord Montefiore met een diepen zucht. Nog slechts enkele maanden geleden — mijn vader was gestorven, — kon ik, zijn universeel erfgenaam, een vermogen van achttien millioen het mijne noemen. Nu ben ik een bedelaar.

— En heeft die hel daar beneden alles opgeslokt? vroeg Raffles.

— Niet alles! Het grootste deel ervan heeft een vorst gewonnen, dien ik in het Casino leerde kennen. Hij heeft zeker tien millioen van mij gewonnen.

— Tien millioen? Bij het spel?

De jonge Lord keek nadenkend vóór zich.

— Tien millioen! mompelde hij op doffen toon.

— In hoeveel tijd is dat gebeurd?

— Ongeveer twee maanden.

— Niet langer?

— Neen!

— Luister eens, Lord Montefiore, dat kan geen eerlijk spel geweest zijn! Ik vermoed nu reeds,

zonder iets naders te weten, dat die zoogenaauwde vorst niets anders is dan een bedrieger, een oplichter, die er zijn werk van maakt om groentjes — excuseer deze uitdrukking, Mylord — het vel over de ooren te halen.

De Engelschman schudde het hoofd,

— Ge vergist u toch, Mylord! Vorst Alex Grigorief is een man van eer, van top tot teen. Hij heeft mij verscheidene keeren zijn hulp aangeboden. Ik sta zelfs nu nog bij hem in het krijt — dat is dan ook de voornaamste reden, dat ik —

— Hij won tien millioen van u en gaf u toen nog geld om verder te spelen: Is dat waar?

— Volkomen waar, Lord Lister!

— Zoo, zoo!

— Ge ziet dus, dat ge u vergist, ge doet den vorst onrecht, verdedigde Montefiore hem. Hij is een man van eer, al zal ik niet ontkennen, dat de speelduivel hem heeft aangegrepen. Maar daarvan mag ik hem geen verwijt maken, ik die zelf het geheele vaderlijke erfdeel heb verspeeld.

— Ik zie, dat gij een onervaren jong mensch zijt, dat in de handen van een oplichter is gevallen. Gij verdient medelijden en geen verwijten!

— Ge grieft mij, Lord Lister! Vorst Grigorief heeft zich als een vriend betoond.

— In welk hotel logeert die „vorst“? Ik zou graag kennits met hem willen maken.

— Alex Grigorief woont niet in Monte-Carlo. Hij heeft een villa in Cannes, waar hij op grooten voet leeft!

Tot nog toe had Lord Montefiore kalm naast de beide vrienden gezeten.

Nu, plotseling, sprong hij als in zinsverbijstering op en ijlde naar den kant van het terras.

Het was duidelijk, dat hij opnieuw een poging tot zelfmoord wilde doen, door in de diepte zich neer te storten en te pletter te vallen.

Maar Raffles was in twee sprongen naast hem en hield hem zoo stevig vast, dat er aan ontkomen geen denken was.

— Geen dwaze dingen, jongmensch, sprak hij op een toon van het strengste verwijt, zoo lichtvaardig springt men niet om met het leven. Kijk eens naar de blauwe zee, de wuivende palmen en heel de lachende wereld. Men pleegt geen zelfmoord om ingebeelde eereschulden!

Plotseling rolden den jongeman een paar heete tranen langs de jeugdig-frissche, ietwat bleeke wangen.

Toen keek hij Raffles in het gelaat.

— Ik stel vertrouwen in u, Mylord, die zulk een buitengewone belangstelling voor mij aan den dag legt. Maar zeg nu zelf eens: hoe moet ik een leven, dat met schande overladen is, verder leiden? Ik heb den vorst mijn eerewoord gegeven en ik ben niet in staat het af te lossen. Ik ben geruineerd, ik bezit niets meer.

— En welk bedrag zijt gij dien „vorst“ nog schuldig?

— Achthonderdduizend francs.

— Dat is inderdaad een aardig sommetje. Tot wanneer hebt ge tijd met de betaling?

— Tot overmorgen.

— Hoe laat?

— 's Avonds zes uur.

— Mooi, tot overmorgenavond zes uur. Wilt ge mij uw eerewoord geven, dat ge tot zoolang de hand niet aan u zelf zult slaan?

— Wat wilt ge doen?

— Ik wil trachten een schurk te ontmaskeren en u te redden.

— Dat zal u geen van beiden gelukken, Mylord!

— Afwachten! Ik verlang van u alleen, dat ge voor overmorgenavond zes uur geen poging tot zelfmoord meer zult doen!

Lord Montefiore antwoordde niet dadelijk.

Somber, in gepeins verzonken, keek hij voor zich.

Over het gelaat van Raffles vloog een eigenaardig glimlachje.

— Pardon, sprak hij met welluidende stem, ik vergat, dat ge alles verloren hebt mag ik u met het nietige sommetje van 500 francs uit de verlegenheid helpen?

Hij bood den jongeman op bescheiden wijze eenige bankbiljetten, die deze niet wilde aannemen.

— Geen valsche schaamte, Lord Montefiore! Binnen een paar dagen zult ge de gelegenheid hebben, mij dat sommetje terug te betalen, als namelijk, waaraan ik geen oogenblik twijfel, vorst Grigorief door mij als een aartsschurk wordt ontmaskerd.

Lord Montefiore bleef niets anders over dan de bankbiljetten bij zich te steken en den vriendelijken helper warm de hand te drukken.

— Tot uw dienst, Mylord! Maar vertel mij nu eerst eens uw lijdensgeschiedenis, opdat ik een juist inzicht in de zaak krijg. Vertel mij alles, wat ik moet weten!

Hoofdstuk III.

De lijdensgeschiedenis van een zelfmoordenaar.

— Dat is in weinige woorden verteld, verklaarde Lord Montefiore, nadat hij korten tijd voor zich had uitgestaard.

— Het was mijn ongeluk, dat ik te vroeg kwam in het bezit van een groot vermogen. Mijn moeder was gestorven en korten tijd daarna verwisselde mijn vader het tijdelijke met het eeuwige.

Ik was zielsbedroefd door dit dubbele verlies en geloofde niet, het te kunnen dragen.

Destijds liep ik reeds rond met plannen tot zelfmoord.

Het scheen mij onmogelijk om verder te leven in het kasteel, waar wij samen zoo gelukkig waren geweest en met beide handen nam ik het voorstel van een neef van mij aan om de uitgestrekte bezittingen aan hem te verkoopen.

Om mijn verdriet over het verlies van mijn geliefde ouders een weinig te vergeten, besloot ik op reis te gaan. Ik ging naar Parijs en vandaar naar de Riviera. Hier leerde ik vorst Grigorief te Nizza kennen in den Cercle des Etrangers!

— Dat is een der meest beruchte speelclubs, wendde Raffles zich tot Brand. Zijn leden behoreen gedeeltelijk tot de voornaamste kringen, maar voor een nog grooter gedeelte bestaan zij uit oplichters of schipbreukelingen der maatschappij, die zich door het spel boven water houden!

Charly Brand knikte.

Thans ging Lord Montefiore verder:

— Vorst Grigorief toonde zich in elk opzicht als een man van eer en ik sloot mij gaarne bij hem aan.

Al spoedig waren wij heel bevriend met elkander, maar ik had verbazend pech, want nadat ik de eerste twee weken bijzonder gelukkig was geweest in het spel, keerde de fortuin mij plotseling den rug toe en verloor ik fabelachtige sommen.

De vorst kwam mij toen te hulp. Hij had een speelsysteem uitgevonden, waarbij men op den duur moet winnen.

Ieder weet, dat men zoo'n systeem niet laat

varen, zonder er een aanzienlijke vergoeding voor te hebben verkregen, maar vorst Grigorief stond het mij geheel belangeloos af. Gij zult toch moeten toestemmen, Lord Aberdeen, dat dit een oprecht bewijs van vriendschap was!

Raffles lachte luid.

— Vergeef mij, Mylord! Ge hebt immers zelf beweerd, dat ge op te jeugdigen leeftijd in de groote wereld kwaamt en dat is volkomen waar. Uw onervarenheid, vooral in het kennen van menschelijke karakters, is grenzeloos. Zoo ik nog één oogenblik moest hebben gearzeld of de vorst een oplichter is, dan ben ik er nu zeker van, dat hij een valsch speler is!

— Gij doet hem waarlijk onrecht, Mylord!

— Vertel mij eens, Lord Montefiore, hebt gij met dat systeem wat gewonnen?

— In den beginne verkreeg ik schitterende resultaten!

— En later.

— Later? — Later heb ik alles weer verloren alles — alles —

— Dat hebt ge! De schitterende winst van de eerste dagen was niets dan lokkebrood om u, onervarene, op een dwaalspoor te brengen!

— Neen, Mylord! Vorst Alex is onschuldig, hij heeft me zelfs gewaarschuwd om niet te veel te wagen!

Ik echter, ik was door den speelduivel zóó bezeten, dat ik al zijn goede raadgevingen in den wind sloeg. De straf volgde dan ook al spoedig op de daad en ik verloor op een enkelen middag anderhalf millioen francs!

— Aan den vorst?

— Neen, aan de Bank!

— Wie hield de Bank?

— Een Italiaansch markies, een man van eer, in alle opzichten!

Wederom lachte Raffles luid.

— Een Rus en een Italiaan! Geboren spelers! Gij zijt wel aan de juiste adressen gekomen, Lord Montefiore,

— Gij schijnt te denken, dat de beide heeren samenwerkten, om — om hoe zal ik het zeggen?

— Om u uit te plunderen, viel John Raffles in, daarvan ben ik overtuigd!

— Ge vergist u wedererom. De vorst en de markies hebben geen woord met elkander gewisseld dan buiten het spel noodzakelijk was! Op zekeren dag zelfs kregen de heeren hevigen woordentwist met elkander en als ik niet tuschenbeide was gekomen, waren zij zeker handgemeen geworden.

— Ha, ha, ha, lachte Raffles, wat heeft men u een aardige comédie voorgespeeld; juist iets voor die valsche spelers en hun troep!

— Valsche spelers? Een troep? Hebt ge met die beleedigende woorden den vorst misschien op het oog?

— Zeker, want in ieder geval is hij de hoofdaanvoerder van het komplot geweest. Hebt ge niet verteld, dat ge aan hem zelf groote sommen hebt verloren?

— Ja, maar dat heeft hier niets mee te maken!

— Waarom niet?

— Omdat dit een persoonlijke zaak was, geheel afgescheiden van de club.

— Geloof mij toch, Mylord! De heele geschiedenis was van te voren opgezet om u te plunderen, totdat er geen veer meer overbleef. En wilt gij mij nu misschien ook vertellen, hoeveel gij aan dien zoogenaamden vorst hebt verloren?

Lord Montefiore keek Raffles plotseling met vlammen blik in het gelaat.

— Als het inderdaad zoo is als gij beweert, Lord Aberdeen, dan kent hun schurkerij ook geen grenzen! Maar neen — neen — neen — het kan niet waar zijn. Zooveel slechtheid kan niet bestaan!

De jonge edelman rilde alsof hij de koorts had.

Toen sprak hij, als tot zich zelf:

— Ik heb veel verloren in het spel; ik heb mijn constant geld verloren en de chèques, die ik had afgegeven, bedroegen één millioen zes maal honderd duizend francs. Ik zat als gebroken op de sofa, toen kwam de vorst naar mij toe en legde mij de hand op den schouder. Die hand schitterde van diamanten, want Grigorief houdt er van, diamanten te dragen; hij draagt eigenlijk veel te veel! Dat is het eenige, wat mij on-

aangenaam in hem aandeed. Ik houd er niet van, te pronken met bezittingen!

— Ge zegt, dat hij opvallend veel brillanten draagt? viel Raffles hem op opgewonden toon in de rede.

— Ja. Hij heeft onder anderen een doekspeld die een groote gouden N voorstelt. Ook deze is van onder tot boven met brillanten bezet. Het is een geschenk van den Keizer van Rusland.

— Een N van goud en brillanten? vroeg Raffles. Hoe ziet de vorst er uit, welke kleur hebben zijn oogen?

— Hij is slank; middelmatig van grootte, een beetje grooter dan ik. Zijn oogen zijn fletsblauw. Die kleur viel mij op, omdat de Russen over het algemeen donkere oogen hebben!

Er flikkerde iets in de oogen van Raffles. Doorzag hij de zaak reeds? Het kwam Charly voor dat dit inderdaad het geval was.

— Vertel verder, drong Raffles aan.

— De vorst trachtte mij te troosten. Het spijt mij voor u, sprak hij met weke stem, ga met mij mee, de buitenlucht zal u goed doen. Ik hoop dat ge de chèques spoedig zult kunnen betalen en ik ben gaarne bereid u een belangrijke geldsom te leenen!

— Die vervloekte schurk, siste Raffles.

— Waarom scheldt ge hem uit? vroeg Montefiore, het was toch een vriendschapsdienst, dat hij mij zijn geld aanbood!

— De bedrieger heeft u alleen dat geld aangeboden om van u te hooren, of ge zelf nog geld genoeg bezat om die schuldbekentenissen te kunnen betalen!

— Dat is inderdaad het geval, Mylord. Wij reden samen naar Cannes en de frissche zeewind knapte mij weder geheel en al op. Alex behandelde mij als een bezorgde moeder. Hij liet de heerlijkste koffie voor mij zetten, hij bood mij de beste sigaren aan en om mijn opgewonden zenuwen wat te kalmeeren, werd er niet meer over het spel gesproken!

— Hoeveel hadt ge toen reeds verloren, Mylord?

— Ongeveer de helft van mijn geheele vermogen.

— En dat hebt ge den vorst zeker verteld? vroeg Raffles niet zonder spot.

— Ik had geen reden om het hem te verzwijgen!

— En toen begon het spel natuurlijk weer van voren af aan? vroeg Raffles weer, op denzelfden spottenden toon.

— Ja juist! Ik weet eigenlijk niet hoe het kwam. Hij schold op de club en stelde voor, dat ik met hem samen zou spelen!

— Natuurlijk, maar toen vielt ge in handen van een nog veel grooter bedrieger. Hoeveel hebt ge in de villa van den vorst nog verloren?

— Heelemaal niets, Ik won dertig duizend francs!

— Zoo'n aartsschurk. Hij wist het wel zoover te brengen, dat ge naar huis gingt in de hoop, dat de grillige fortuin u haar lachend ge-laat weer zou toewenden!

— Ge hebt met wonderlijke juistheid mijn gedachten geraden, Mylord.

— Omdat ik het geheele bedrog volkomen doorzie. Ik zal u wel vertellen hoe het verder gegaan is.

— Gij? Mij? Wilt ge mij m'n eigen geschiedenis vertellen?

— Ja, ik heb ze honderd keer bijgewoond.

Ge wordt dikke maatjes met den „vorst”, en hij nam u langzamerhand al uw geld af tot op een beetje na.

— Maar hoe weet ge dat? Het is inderdaad zóó gegaan!

— Men moet den speler niet heelemaal tot wanhoop brengen, maar hem nog een klein gaatje openlaten om uitkomst te zoeken. Maar gij zijt niet weggegaan. Ge hebt op het altaar

van Monte-Carlo geofferd, wat u de Club te Nizza en de „edele vorst” nog hadden gelaten.

— Precies! Het komt allemaal precies uit, zooals ge vertelt. Ik heb enorme sommen aan hem verloren en hij heeft nog een schuldbe-kentenis van mij in handen. Maar hij heeft geen schuld! Die neem ik geheel op mij! Ik heb mij overgegeven aan den speelduivel en die heeft mij ten gronde gericht. Wat heb ik nu nog langer aan mijn leven? Ik ben vernietigd in den bloei van mijn jeugd.

De jonge Lord snikte als een kind.

Raffles troostte hem.

— Blijft kalm. Ik denk u een gedeelte terug te bezorgen van wat gij verloren hebt en verder hebt ge mij uw eerwoord gegeven, dat ge vóór overmorgenavond zes uur niets tegen u zelf zoudt doen.

— Wat moet ik nu doen? vroeg Montefiore met gebroken stem.

— Verlaat Monte Carlo en ga naar Nizza. In welk hotel gaat ge logeeren?

Montefiore noemde het hotel d'Angleterre.

— Goed! Overmorgen vroeg hebt ge uw schuldbe-kentenis in handen. Het terugwinnen van uw vermogen zal wel een paar dagen langer duren. Vaarwel.

De jonge Lord wilde zijn wonderbaarlijken redder op onstuimige manier danken.

Maar deze nam beleefd zijn hoed af, trok Brand met zich mee en wandelde den steilen weg langs, die van La Turbie voert naar Monte Carlo.

Dubec-sigaretten

zijn de heerlijkste Sigaretten,
waerke bes aan.

Hoofdstuk IV.

Vorst of oplichter?

Dien avond brachten Raffles en Brand in hun hotel door; zij pakten hun koffers om den volgenden morgen naar Cannes te vertrekken, een havenplaatsje in de buurt van Nizza, dat zich in den loop der jaren heeft ontwikkeld tot een badplaats van den eersten rang aan de Riviera.

Rijkaards van alle nationaliteiten hebben hier hunne villa's, die zijn ingericht met verfijnde weelde en wier tuinen, waarin een tropische plantengroei zich heeft ontwikkeld, het heerlijkste uitzicht bieden op de eeuwig blauwe, eeuwig schoone Middellandsche Zee.

Maar ook heel wat genuïneerde personen, die alles hebben geofferd aan den speelduivel te Monte Carlo, hebben zich hier gevestigd; lieden die thans leven van valsch spel en bedrog; heeren, die zich voordoen als edellieden, die den titel aannemen van vorst, markies, baton, of graaf en die achter het masker van den aristocraat hun slag slaan en op hun beurt vele slachtoffers maken.

Na het diner zat Raffles met Brand op het terras van het hotel, terwijl hij blauwe rookwolkjes in de lucht blies.

— Heb je eenig vermoeden, Charly, wie die zoogenaamde vorst Alex Grigorief is?

— Hoe zou ik dat weten! antwoordde de secretaris op verbaasden toon, ik heb dien man nooit gezien en in mijn heele leven nog nooit een Russischen vorst ontmoet!

Raffles lachte luidkeels.

Toen boog hij zich voorover en fluisterde:

— Die Alex Grigorief is net zoo min een vorst als jij en ik!

Brand keek verbaasd en Raffles had schik over de verwonderde gelaatsuitdrukking van zijn vriend.

Hij vervolgde:

— Die vent heet net zoo min Alex Grigorief als hij een Rus is.

— Weet je dat zeker?

— Ik wil om alles wedden.

— Maar je kent hem niet, je hebt hem nooit gezien, je hebt zelfs geen nauwkeurige beschrijving van hem!

— Dat heb ik ook allemaal niet nodig, sprak de Grootte Onbekende op onverschilligen toon. Wat de jonge Montefiore ons van hem verteld heeft, is voldoende om hem te herkennen!

— Maar hij heeft ons niets zekers van hem verteld, niets dan vage aanduidingen!

— Die echter voldoende zijn om zijn persoonlijkheid vast te stellen:

— En wie is dan die geheimzinnige vorst Alex Grigorief?

— Een landsman van ons.

— Geen Rus?

— Neen, een Engelschman, een echte Londenaar!

— Wat je zegt! Maar dat is niet mogelijk!

— Het is niet alleen mogelijk, maar het is een feit! De man staat ons heel na!

— Hoezoo?

— Omdat hij een collega van ons is!

— Een collega? Zijn wij misschien valsche spelers en oplichters?

— Valsche spelers zijn wij in geen geval. Maar de man is ook inbreker en dief.

— Vorst Grigorief?

— Ik heb je toch gezegd dat hij geen vorst is en geen Grigorief heet.

— Maar alle duivels, wat is hij dan, vertel op als je zijn naam kent; ik brand van nieuwsgierigheid!

— Dat moet je je afwennen, Charly! Je bent in de laatste tijden echt zenuwachtig geworden en dat is niet goed voor iemand, die mijn vriend en secretaris is. Kalmte en koelbloedigheid zijn eerste vereischten in ons vak en je komt niet heel ver met zoo'n kwikzilveren natuur als jij hebt!

Brand, nog onrustiger geworden door deze woorden, wou opstuiven maar hij bedwong zich nog ter juister tijd.

Hij slikte een heele boel nieuwsgierige en opgewonden woorden naar binnen en trok zoo'n onnoozel gezicht, alsof de meest brandende vragen zijn gemoed niet beroerden.

Zou die zoogenaamde Alex Grigorief zulk een geraffineerde schurk zijn als Raffles hem voorstelde?

Deze zat nog steeds kringetjes in de lucht te blazen en deed, alsof hij niet de minste notitie nam van zijn vriend Brand.

Maar intusschen had hij hem met scherpen blik gadeslagen en hij was volkomen op de hoogte van diens gedachten en gevoelens.

— Nu ben ik tevreden, Charly, sprak hij glimlachend. Als het er werkelijk op aan komt dan kan je, zoo als ik zie, je nieuwsgierigheid goed bedwingen.

Dat moet beloond worden en ik zal je vertellen wie die Grigorief is.

Deze zoogenaamde Russische vorst is inderdaad niemand anders dan de Londensche dief, wisselvervalscher, inbreker en moordenaar Willy Warren, die om zijn bekende voorliefde voor diamanten, gewoonweg „Diamanten-Bill” wordt genoemd.

— Diamanten-Bill? stotterde Brand verbaasd.

— Niemand anders, antwoordde Raffles, terwijl hij de asch van zijn sigaret klopte.

— Dat is onmogelijk! stiet Brand uit.

— Waarom?

— Omdat hij indertijd, toen hij door de Londensche politie op zijn vlucht van Dover naar Calais zou worden gearresteerd, in het Kanaal over boord sprong en verdronk.

— En heb jij dat kindersprookje geloofd?

— Iedereen heeft het geloofd. Scotland Yard heeft het destijds overal genoeg rond gebazuind. Raffles glimlachte.

— Scotland Yard, sprak hij op Ironischen toon. De Engelsche politie had er wel redenen voor, om dat praatje de wereld in te strooien, toen de handige kerel haar onder de handen wegglipte.

— Je gelooft dus niet, dat hij verdronken is?

— Neen, Charly. De slimme vos heeft de ambten van Scotland Yard allemaal om den tuin geleid en ze zijn er leelijk ingevlogen!

— Ik begrijp je niet.

— Wel, „Diamanten-Bill” heeft eenvoudig een aardappelzak in zee gegooid, dien de menschen op het dek zwaar in het water hoorden neerplompen. Hij zelf is, zonder dat één enkelen druppel water hem nat gemaakt heeft, naar het ruim geklauterd en daar heeft hij zich in een oude kist zoolang verborgen, totdat de lucht zuiver was. In Calais heeft hij zich onder de reizigers gemengd en is hij doodkalm aan land gegaan, vertrok vervolgens naar Parijs en Monte-Carlo en nam hier zijn intrek als Russisch grootvorst. Hij zal uit Londen wel genoeg diamanten hebben meegebracht om hier den noodigen eerbied in te boezemen!

— Als Bill Warren alles zoo heeft uitgevoerd, als jij beweert, Edward, dan moet hij wel een geniale kerel in zijn vak zijn, antwoordde de secretaris vol bewondering.

— Hm! Ik heb zijn verdiensten nooit onderschat. „Diamanten-Bill” is altijd de eenige geweest, met wien ik mijn krachten gaarne eens zou hebben gemeten en ik verheug mij er over, dat die gelegenheid zich nu voordoet!

— Je zult hem licht de baas worden, daar ben ik van overtuigd, antwoordde Brand in oprechte bewondering voor zijn vriend. Maar toch spijt het mij, dat je je met dezen inbreker op denzelfden voet plaatst!

— Hoedat?

— Wel, omdat „Diamanten-Bill” niets anders is dan een gemeene dief.

— En wat ben ik dan?

— Jij bent een misdadiger uit eerezucht, om je kracht, je behendigheid en je moed te toonen. Jij pleegt diefstallen en inbraken, zooals je de een of andere sport zoudt beoefenen. Tot een schurkenstreek ben je niet in staat. Integendeel. Je straft de schurken en beloont hen, die onschuldig lijden. Je schenkt groote sommen aan noodlijdende instellingen en je hebt al heel wat ongelukkigen voor den hongerdood bewaard!

— Toegegeven, Charly, al overdrijf je ook een klein beetje. Maar de wet maakt niet het onderscheid, dat jij maakt. Voor de politie is een dief een dief, een inbreker een inbreker! Wat denk je wel, dat de justitie met mij zou doen, als het den mannen van Scotland Yard gelukte mij te pakken?

— Dat zal hen niet gelukken!

— We zullen het afwachten. Maar laat ons nu gaan, want ik heb morgen een vermoeienden dag!

— Ik weet het, je moet morgen de schuldbekentenis uit de handen van „Diamanten-Bill” zien te krijgen!

— Dat komt vandaag nog in orde, dat zaakje maak ik schriftelijk af.

Kom, laat ons naar de leeszaal gaan. Binnen vijf minuten is de heele boel voor elkaar!

Brand schudde ongelooflijk het hoofd en volgde zijn vriend naar de prachtig ingerichte leeszaal op de eerste verdieping van het hotel.

Raffles ging aan een groen bekleede tafel zitten, nam een velletje papier met het hoofd van de firma, die het hotel exploiteerde en schreef de volgende regels:

Beste mr. Warren!

Je hebt een groote domheid begaan, door je een schuldbekentenis te laten teekenen door den jongen Lord Montefiore. Het bezit van zoo'n papier is gevaarlijk.

Daar je den nuchteren jongen tot op z'n hemd geplunderd hebt, kan die bekentenis voor jou geen waarde hebben, want de Lord bezit geen centime meer, terwijl zijn eergevoel hem zoover heeft gebracht, dat hij zich van het leven heeft willen berooven.

Zijn dood zou echter ongewenscht opzien baren en „Diamanten-Bill” geheel onnoodig de politie op het dak sturen. Dan is het

natuurlijk uit met je „vorst”-schap en je mooie villa te Cannes zou, evenals al je diamanten, in beslag worden genomen.

Als oprecht vriend en collega geef ik je daarom den goeden raad, het voor jou waardelooze papier doormidden te scheuren en het zoodra mogelijk met een paar beleefde woorden aan den Lord te zenden. Hij heeft er geen flauw vermoeden van, dat de voorname Russische vorst Alex Grigorief niemand anders is dan „Diamanten-Bill”, die voor de heele wereld is verdronken in het Engelsche kanaal, toen de beambten van Scotland Yard hem op de stoomboot tusschen Dover en Calais wilden arresteeren.

Je blijft dan voor hem en de heele wereld de edelmoedige vorst, zooals je je noemt, tot groot vermaak van je vriend en collega

JOHN RAFFLES.

Met klimmende verbazing had Brand deze regels op het papier zien zetten.

— Denk je, dat dit briefje de gewenschte uitwerking zal hebben? vroeg Raffles aan zijn vriend.

— Natuurlijk! „Diamanten-Bill” is veel te verstandig om een goeden raad in den wind te slaan.

— Dat denk ik ook, zei Raffles.

Hij sloot den brief en adresseerde hem:

Aan Zijne Doorluchtigheid

Vorst ALEX GRIGORIEF

Cannes (Zee-Alpen.)

— Kellner, plak een postzegel op dezen brief en laat hem dan dadelijk op de bus gooien.

— Uitstekend, Mylord!

De kellner stoof weg met het schrijven.

Hij had er niet het flauwste vermoeden van welke wonderlijke correspondentie hij in de hand had.

Raffles en Brand gingen naar hun kamers om den volgenden morgen vroeg naar Cannes te vertrekken.

Hoofdstuk V.

Een noodlottige brief.

Op hetzelfde oogenblik, dat Willy Warren den brief uit Monte Carlo ontving, wandelde een koopman in snuisterijen met langzame schreden langs de Avenue Gambetta, waar de villa stond van Grigorief.

„Diamanten-Bill” die, ondanks het vroege morgenuur, reeds getooid was met zijn schitterendste diamanten, greep met een onverschillig gebaar naar de brieven, die de post hem bracht.

De vorst voerde een uitgebreide correspondentie, die voornamelijk liefdesgeschiedenissen behelsde en de elegante man, die over fabelachtige rijkdommen scheen te kunnen beschikken, had een bijzonder groote aantrekkelijkheid voor de dames der Riviera.

Ook vandaag weer waren een groot aantal geparfumeerde briefjes door de post bezorgd, maar de vorst scheen er al heel weinig notitie van te nemen.

Met heel andere oogen bekeek hij echter een brief, die het poststempel van Monte-Carlo droeg

en waarop het adres van een der voornaamste hotels was afgedrukt.

Toen Warren den brief geopend had en hem in de haast doorvlog werd zijn gelaat aschgrauw.

De gewiekste gauwdief, die zich hier in zijn villa zoo zeker had gevoeld, beefde over zijn gehele lichaam.

Hij was ontdekt!

Hij had steeds geloofd, dat Willy Warren voor de heele wereld gestorven was.

Scotland-Yard zelf had immers aan de geheele menschheid verkondigd, dat het lijk van den gevreesden inbreker op den bodem van het Kanaal lag.

En thans moest hij vernemen, dat er lieden waren, die wisten, dat hij nog leefde en hoe hij leefde.

Vreeselijk!

Hij raapte den brief op, die op den grond was gevallen. Nog eens las hij hem van het

begin tot het einde door — woord voor woord.

Geen lettertje ontging hem, maar het resultaat was hetzelfde: hij was ontdekt.

In gepeins staarde hij voor zich uit.

Wat nu? — — Wat nu?

Zou de strijd met de politie thans weer opnieuw beginnen?

Zou hij van de heerlijke villa, de schitterende diamanten afscheid moeten nemen om op water en brood te smachten?

Afschuwelijk!

Het was niet mogelijk!

Wie zou iets afweten van zijn bestaan? Voorloopig slechts één persoon.

Maar die ééne scheen ook heel nauwkeurig te zijn ingelicht.

Zou Raffles, die beweerde een collega van hem te zijn, hem wel ooit verraden?

Nooit!

Ook onder dieven en inbrekers zijn mannen van eer, die het voor schande houden, hun makkers te verraden.

En Raffles behoorde tot die mannen van eer.

Nog nooit had hij een minderwaardige handeling verricht! Hij stal en hij brak in, maar steeds werden schurken door zijn straffende hand getroffen.

En dan! De brief van Raffles was op vriendschappelijken toon geschreven! Hij waarschuwde hem en gaf goede raadgevingen.

Hij was dan ook terstond besloten, den jongen Engelschman de schuldbekentenis terug te geven.

Wat had hij ook aan dat ellendige blad papier, daar Montefiore toch geruïneerd was.

Haastig ging Bill naar zijn schrijftafel, woelde in de papieren van een geheime lade en haalde de schuldbekentenis daaruit te voorschijn.

Daarna nam hij schrijfpapier, dat versierd was met een vorstenkroontje.

Nadat hij drie, vier zijdes verknoeid had, was eindelijk het volgende briefje gereed gekomen:

Waarde Lord Montefiore.

Ik houd het voor den plicht van een edelman u inliggende schuldbekentenis terug te sturen.

Ik zou er nooit gebruik van gemaakt hebben, maar ik accepteerde ze van u, om-

dat ge er zoo op hebt aangedrongen. Zij brandt in mijn hand.

Neem haar terug. Ik heb haar verscheurd en daardoor waardeloos gemaakt. Gij hebt thans geen verplichtingen meer tegenover mij.

Steeds tot uwen dienst

VORST ALEX GRIGORIEF.

Het stond er!

„Diamanten Bill” las de regels nog eens over en knikte tevreden.

Hij vouwde den brief dicht, deed de stukgescheurde schuldbekentenis er om heen, stak hem in een enveloppe en schreef het adres er op.

Daarna schelde hij den bediende.

— Breng dezen brief naar de post en laat hem aanteekenen, dadelijk!

De bediende haastte zich de deur uit. Buiten op straat kwam een koopman in snuisterijen den man tegemoet om hem zijn waren aan te bieden.

De bediende stiet hem ter zijde, maar de koopman had nog juist gelegenheid gehad om een blik op het adres te slaan.

— Het zaakje gaat goed, mompelde de koopman glimlachend, en hij schijnt haast te maken ook. Mijn brief heeft hem leelijk bezorgd gemaakt!

De lezer heeft natuurlijk al lang begrepen, dat deze arme koopman niemand anders was dan Raffles.

De Gentleman-Inbreker was een meester in het vermommen. Niet alleen beschikte hij over een groote collectie pruiken, baarden en andere middeltjes om zijn haardos en gelaat te veranderen, maar hij had het door oefening daarin zoo ver gebracht, dat hij zelfs de tint van zijn gelaat kon wijzigen, de kleur van zijn oogen veranderen, ja zelfs van een bloeienden jongeman een leelijk rimpelig en tanig oud wijlje maken.

Toen de koopman geslaagd was in zijn bedoeling, keerde hij zich om, teneinde naar huis te gaan, maar daar werd zijn oog plotseling getrokken door een heer, die met haastige schreden een zijstraat uitkwam.

Hij keek even goed: Ja, het was Charly Brand.

Met hem wilde Raffles een grap uithalen, welke hem tevens de overtuiging moest schenken, dat hij goed vermomd was.

Brand scheen bizondere opmerkzaamheid te hebben voor de villa's, maar wendde zich besluiteloos af en snelde verder.

Een hevige stoot bracht hem tot bezinning.

— Stommerd! Pas toch op! riep de schijnbaar hevig verschrikte heer uit. Ga toch weg met je snorrepijperijen!

— Och, vergeef mij toch, beste heer en koop een kleinigheidje van een arm man, die voor vrouw en kinderen heeft te zorgen!

— Alle duivels! Wat moet ik met dien rommel doen?

— Lieve, beste meneer! Heb medelijden! Vergoed mij dan ten minste de schade, die ge mij hebt berokkend.

De voorname heer was al weer verder gegaan, maar de koopman bleef hem ter zijde. De eerste wierp toen een franc naar den koopman, maar deze scheen nog niet tevreden te zijn.

Hij greep den heer bij den arm en hield hem stevig vast.

— Wat wil je, onbeschaamde kerel? klonk het ruw.

De koopman keek echter met glunderlachende oogen den ander aan en sprak:

— Ik wou je alleen maar zeggen, beste Charly, dat je een domkop bent — en blijft. Je herkent zelfs je vriend en meester niet meer!

— Drommels! Edward! Ben jij 't?

Brand was verbluft.

— Ik had je waarlijk in die kleedij niet herkend.

— Dat doet me plezier! Dan zullen de anderen me nog minder herkennen. Maar wat wil je eigenlijk hier?

— Vraag je dat nog? Ik zoek jou!

— Waarom? Is er wat gebeurd?

— Niets anders, dan dat je spoorloos verdwenen bent. Ik dacht, dat je een ongeluk was overkomen. Vertel eens, wat doe je hier? En wat moet dat potsierlijke pak?

Raffles lachte.

— Kun je dat werkelijk niet raden?

— Hoe zou ik? Wie kan al jouw gangen naspeuren?

— Dan zal ik het je vertellen. Ik had het plan om te controleeren of „Diamanten-Bill” gehoorzaam mijn goeden raad had opgevolgd en de schuldbekentenis naar Lord Montefiore had teruggestuurd.

— Nu al? Dan zul je nog wel een poosje geduld moeten hebben.

— Hou je kalm, Charly! Mijn doel is al bereikt. De aangeteekende brief naar Lord Montefiore is al onderweg. En ga nu mee, ik heb honger!

— Met jou meegaan?

— Natuurlijk!

— In dit pak?

— Neen, neen! Ik kom dadelijk!

— Alright!

Brand snelde naar het hotel.

Zijn verbazing was echter grenzeloos, toen hij in de vestibule van het hotel zijn vriend ontmoette, keurig gekleed, een witte camelia in het knoopsgat van zijn smoking, de onafscheidelijke sigaret in den mond.

Thans dacht Brand inderdaad spoken te zien op klaarlichten dag.

Dat kon toch onmogelijk zuiver spel zijn.

Nog geen tien minuten geleden had hij zijn vriend en meester nog op de Avenue Gambetta ontmoet en nu stond hij hier in levende lijve, als gentleman gekleed, uiterlijk doodkalm, voor hem.

Hij was heel wat van Raffles gewoon. Maar dit overtrof alles, wat hij tot nog toe van hem gezien had.

Tevergeefs verzocht hij zijn vriend, hem dit ongeloofelijke te verklaren.

Deze antwoordde slechts:

— Na den lunch zullen we een eindje gaan wandelen, dan zal ik je alles vertellen.

En een uur later vertelde Raffles:

— De zaak is heel eenvoudig en natuurlijk toegegaan. Hoe vaak heb ik je niet al gezegd, dat vlugheid geen kunst is. Terwijl jij langs de Avenue Gambetta wegvloogt, nam ik plaats in een gesloten automobiel — natuurlijk zoo, dat de chauffeur mij niet zag, voordat ik er in zat. Toen stak ik mijn hoofd uit het portier en noemde het doel van den tocht. Intusschen verkleedde ik mij en vijf minuten vóórdat jij hier kwaamt, verliet ik de auto in keurig toilet. Dat is alles!

— En je mand? Je snuisterijen? Je kleeren?

— Heb ik op een veilig plaatsje op de Avenue Gambetta bewaard. Vanavond, als het donker is geworden, haal ik alles weer te voorschijn. De mand met snuisterijen geef ik den kinderen van Cannes present.

Hoofdstuk VI.

„Diamanten-Bill”.

Vorst Alex Gregorief was zóó onder den indruk van den brief, dien hij had ontvangen, dat hij gedurende de eerste dagen zijn villa niet verliet.

De meest verlokkenende uitnoodigingen en afspraken met de mooiste en rijkste dames liet hij onbeantwoord en hij vertoonde zich niet in de club te Nizza en evenmin aan de speeltafel te Monte-Carlo.

Raffles had het dus alles behalve gemakkelijk, maar hij was geduldig en wachtte af. De meesterdief had zich voorgenomen den oplichter, die Lord Montefiore door valsch spel zijn geheele vermogen had afhandig gemaakt, op zijn beurt weer van het vele goud te berooven, en wat Raffles zich eens had voorgenomen, dat bracht hij ook tot uitvoering.

Een beetje tijdverlies hinderde hen dan ook niet.

Dat Lord Montefiore opnieuw plannen tot zelfmoord zou koesteren, was niet te vreezen.

Raffles had hem bezocht, kort nadat de vorst hem de schuldbekentenis had teruggebracht. De jongeman had toen in vele bewoordingen het edelmoedig karakter van den vorst geprezen.

— Geloofst ge nu nog altijd, dat vorst Alex Grigorief een — een — ik kan het woord niet goed uitspreken?

— Een oplichter is, bedoelt ge, Mylord? vroeg Raffles.

— Ik zou dat woord niet graag gebruiken, Lord Aberdeen. Ge ziet dat hij edelmoedig is, door mij de schuldbekentenis terug te sturen. Als hij inderdaad een bedrieger was, zooals gij hem afschildert, dan zou hij mij zeker tot betaling hebben gedwongen.

— En hij had u eerst tot de laatste centime geplunderd!

Lord Montefiore zweeg.

Hij kwam tot de overtuiging, dat hij wel een beetje al te veel partij trok voor dien ander.

Raffles zag de verlegenheid van den jongen man.

— Veroorloof mij één vraag, Mylord, vervolgde hij thans. Zoudt gij ooit iemand, die door den speelduivel was bezeten, zóó hebben uitgeplunderd, als die man het u heeft gedaan?

Wederom zweeg Lord Montefiore.

Hij wilde niet ontkennend antwoorden.

— Welnu, Mylord, hernam Raffles, ik zal u zeggen, wat gij verzwijgt. Gij zoudt dat niet hebben gedaan, beslist niet. Vrees echter niets. Uw vriendelijken vorst zal niets geschieden. Hem zal geen haar gekrenkt worden. Maar om u toch een weinig op de hoogte te helpen, wil ik u wel mededeelen, dat hij de schuldbekentenis absoluut niet uit eigen beweging heeft teruggestuurd. Ik heb hem daartoe gedwongen.

— Toch niet uit mijn naam? vroeg de Engelschman vlug.

— Neen, uit mijn eigen naam.

— Zoo? En hoe hebt ge dat gedaan?

— Ik heb hem verteld, dat zijn streken zijn uitgekomen.

— Kent ge hem dan?

— Ja.

Montefiore keek verrast op.

— O, dat verandert de zaak, antwoordde hij. Ik meende, dat gij al uw beweringen op louter vermoedens hadt gegrond.

— Dat doe ik nooit, Mylord. Op het oogenblik kan ik u echter geen nadere aanduidingen van zijn persoon geven. Ik hoop, dat ge na dit gesprek nooit meer mondeling of schriftelijk één woord met dien oplichter zult wisselen.

— Dat beloof ik u gaarne.

— Dank u. En nu zullen we ons best eens doen, om u het verloren geld weer terug te bezorgen, zei Raffles op beslist toon.

— Hoe zou dat kunnen! Ge zult de politie toch niet er bijhalen? Ik zou niet graag willen, dat de naam Montefiore werd genoemd in verband met dien van een schurk.

— Ge behoeft u geen oogenblik bevreesd te maken, Mylord. Ik zal geheel zelfstandig hande-

len en ik geloof, dat ik u over enkele dagen reeds de som kan teruggeven.

— Zonder hulp der politie?

— Natuurlijk. Ik ben er zelf in het minst niet op gesteld, om de hulp in te roepen van den sterken arm. En laat maar gerust de regeling van het heele zaakje aan mij over, dan komt alles zoo gauw mogelijk in orde. En laat ik u nu nog eens van dienst zijn en u een som gelds leenen, opdat ge volgens uw stand zult kunnen leven.

Den jongen lord steeg het bloed naar de wangen.

De edelmoedigheid van zijn nieuwen vriend bracht hem in verlegenheid, en Raffles moest nog langen tijd aandringen, voordat hij de blanco chèque in ontvangst nam.

Raffles vertrok toen met den eerstvolgenden trein weer naar Cannes, en ging zijn wachtpost op de Avenue Gambetta weer innemen.

Vorst Alex Grigorief intusschen verveelde zich danig in zijn mooie villa.

Tot nog toe was hij er altijd met een blauw oog afgekomen, als hij de een of andere schurkenstreek had bedreven.

In zijn jeugd was hij eens veroordeeld tot anderhalf jaar gevangenisstraf. Dat was al lang geleden, en destijds viel hem die straf niet zoo zwaar, wijl hij armoedig leefde en steeds te kampen had met honger en zorgen. Maar sindsdien was zijn leven vol glans geworden. In de gevangenis had hij een uitstekende leerschool in het inbreken doorgemaakt en toen hij weer op vrije voeten kwam, had hij steeds met het grootste succes zijn boevenstreken bedreven. Hij stamde uit de onderste lagen der maatschappij, maar desondanks had hij in zijn voorkomen een zekere elegance, en zoo het hem ook al aan beschaving ontbrak, toch wist hij zich met bewonderenswaardige zekerheid in goede kringen te gedragen.

Grigorief had al heel wat landen van Europa

onveilig gemaakt. Hier, aan de Riviera, wilde hij een eind maken aan zijn rondzwerfingen en er een blijvende woonplaats zoeken.

Waarom ook niet?

Hij was multi-millionair, bezat een prachtige villa en een schat van de kostbaarste diamanten.

Maar evenals een kat kan ook de diel het muizen niet nalaten. Een inwendige drang om schurkerijen te plejen, kon hij niet weerstaan en toen hij den onervaren Montefiore ontmoette, had hij dezen volgens alle regelen der kunst uitgeplunderd.

Toen kwam plotseling de onverwachte slag door den brief van Raffles.

Eenige dagen bracht Grigorief in duizend vreesen door.

Hij stond op het punt om al zijn bezittingen achter te laten en te vluchten, want voor de politie had hij den grootsten eerbied.

Maar er gebeurde niets.

Grigorief wachtte van den eenen dag op den anderen, zonder dat iets buitengewoons voorviel.

Raffles liet niets meer van zich hooren en de vrees van den valschen speler sluimerde langzamerhand weer in.

Hij besloot echter voorzichtig te zijn en zich niet te vertoonen op gevaarlijke plaatsen of in gevaarlijk gezelschap. Hij verliet Cannes niet meer.

Als het hem al te vervelend werd, om als een gevangene in zijn villa te zitten, dan ging hij een eindje wandelen, steeds er op bedacht, dat men hem niet vervolgen of bespieden kon.

En toch volgde Raffles hem op den voet, maar de Grootte Onbekende legde hierbij zooveel handigheid aan den dag, dat de beste tooneelspeler of de slimste detective het hem niet had kunnen verbeteren.

Hij had een groote massa kleeren bij zich en dagelijks verscheen hij als een persoon in de Avenue Gambetta, maar nooit verscheen hij er als een Engelsche Lord.

Verrukkelijk zijn de
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk VII.

Twee concurrenten.

Op zekeren dag bemerkte Raffles, dat „Diamanten-Bill” zijn villa verliet, keurig gekleed, den cylinder op het hoofd, de briljanten ringen als steeds aan zijn vingers.

Ook Raffles was in elegant costuum. Hij zag er uit als een voornaam Amerikaan tusschen 55 en 60-jarigen leeftijd.

De oude heer had de proef op de som genomen en in de leeszaal Charly Brand om een lucifer gevraagd. Deze had het vuur, zonder in het minst te vermoeden, dat hij met zijn vriend sprak, gegeven.

Raffles kon in elk geval er zeker van zijn, niet door Willy Warren te worden herkend, als deze hem ontmoette. Hij kon den „vorst” dus onopgemerkt volgen en hij deed dat zoo handig, dat niemand er iets van merkte.

Grigorief wandelde doelloos door de straten rond.

Hij behoorde tot dat soort menschen, die zichzelf niet kunnen bezighouden, als zij uit hun gewone doen komen.

Hij miste de club en het casino en thuis, in zijn prachtige, leege villa, was het niet uit te houden.

Voor elk winkelvenster bleef hij staan. Hier en daar deed hij inkoopen. John Raffles keek naar hem met Argusblik.

De vorst bleef nu staan voor den winkel van een antiquair. Een prachtige, oude rococo-kast had zijn opmerkzaamheid getrokken.

Het was inderdaad een prachtstuk.

Raffles zelf zou graag het kostbare meubelstuk voor zich hebben gekocht, als hij maar had geweten, wat hij er hier mee had moeten doen.

Grigorief ging den winkel binnen. Twee minuten later hield een auto voor den winkel stil en een Amerikaan stapte er uit, die eveneens den winkel binnenging.

De winkelier zat een beetje in verlegenheid, toen hij de beide voorname klanten tegelijk ontving, maar de Amerikaan ging doodkalm in een

stoel zitten en zei in gebroken Fransch, met Engelsch accent:

— Ik heb allen tijd! Ge kunt gerust eerst dien heer helpen!

De Amerikaan begon een paar staalboeken te doorbladeren en het scheen, alsof hij niets bespeurde van alles, wat er om hem heen gebeurde.

Maar dat was niet waar. Geen woord ontging zijn scherpe ooren.

Grigorief onderhandelde met den winkelier over den verkoop van de kast, die 3000 francs kostte.

De prijs kwam er natuurlijk bij een vorst en millionair niet op aan.

Maar Grigorief had nog verscheidene veranderingen te bedisselen; de kast moest opnieuw gebeitst en in de was gezet worden, schroeven en sloten moesten worden vernieuwd, voordat de kast naar zijn villa aan de Avenue Cambetta kon worden afgeleverd.

Eindelijk ging Grigorief heen, zonder te hebben betaald, wat trouwens ook niet noodig was.

De winkelier ging nu naar den Amerikaan toe, die zoo langen tijd geduldig had gewacht en nu met een luiden geeuw opstond.

Hij kocht verscheidene aardige voorwerpen en bleef toen, met besluiteloos gebaar, voor de mooie oude kast staan.

— Wat kost die?

— Drieduizend francs, mijnheer!

— Die koop ik!

De winkelier trok een pijnlijk gezicht.

— Het spijt me, mijnheer, ik kan u niet helpen. De kast is juist aan vorst Grigorief verkocht!

— Wel, bezorg mij dan een andere kast, net zoo een als deze!

De winkelier haalde de schouders op.

— Er bestaat niet zoo'n tweede exemplaar van die kast. Ge zoudt daarnaar tevergeefs zoeken!

— Maar waarde heer! Ik koop heelemaal niets van je, als ik die kast niet krijg!

— Maar meneer, dat is toch belachelijk!

— Waarom belachelijk? Zijt gij een goed koopman? In Amerika doen we dat heel anders. De kast staat hier — is niet betaald — niet afgehaald — dus ook niet verkocht. Ik geef u er 4000 francs voor.

De winkelier aarzelde.

Hij verdiende reeds 1800 francs aan het meubel; als de Amerikaan 4000 francs er voor gaf, zou zijn winst nog met 1000 francs vermeerderd worden.

Maar hij had de kast al verkocht aan den vorst en dien klant wilde hij liefst niet verliezen.

De Amerikaan scheen de gedachte van den winkelier te raden.

— Ge zijt niet handig, sprak hij, alle Europeanen zijn in zaken dom. Zeg dien heer, dat de kast al verkocht was, zonder dat ge het wist. Zeg, dat uw vrouw het meubel had verkocht, toen ge niet thuis waart.

— Maar ik heb geen vrouw! Ik ben zelfs nooit getrouwd geweest!

— Goed, zeg dan dat uw zoon het heeft gedaan!

— Beste heer, een zoon heb ik nog veel minder!

— Allemachtig, wat zijn jullie dom! Zeg dan, dat een tante van je gestorven was en dat ge naar de begrafenis moest en dat een zwager van u de kast voor 5000 francs verkocht. Die som wil ik u er dadelijk voor betalen. Wat kosten de andere dingen, die ik gekocht heb?

— 758 francs.

— Goed! Hier is een chèque op de Lyonsche Bank. Geef mij maar een pen.

De winkelier bracht pen en inkt en de Amerikaan schreef een chèque van 5758 francs.

Toen hij het waardevolle papiertje overhandigde zei hij tot den winkelier. Bel nu even de Banque de Paris op en informeer of mijn deposito toereikend is.

— O neen, Mylord, zei de winkelier, dat is niet noodig, ik vertrouw u volkomen en daarbij,

de kast is toch nog niet afgeleverd.

— Toch sta ik er op, dat je het doet, zei Raffles, want het zou wel kunnen zijn dat mijn lessen je zóó wijs hebben gemaakt, dat je de kast straks weer voor nóg hooger prijs gaat verkoopen en dat wil ik niet. Ik wil per se die kast hebben en zoodra je weet, dat mijn deposito toereikend is, laat ik kruiers komen om de kast weg te halen.

De winkelier deed nu wat hem gezegd was en toen hij een bevestigend antwoord op zijn vraag ontving, vertrək Raffles, om een paar minuten later terug te komen met een paar kruiers, die het commando voerden over een paard en sleeperskar en de kast weldra gingen opladen.

Raffles bleef er bij tot de kast op den wagen stond en ging toen vooruit naar het hotel, waar het meubel moest worden afgeleverd.

Toen Alex Grigorief den volgenden dag weer voorbij den winkel kwam, zag hij, dat de kast er niet meer stond.

— Zij is al in den maak, dacht hij en hij ging verder.

En de kast was inderdaad in den maak, alleen niet bij den schrijnwerker, maar bij een slotenmaker, door Raffles besteld.

De meester-dief had het meubelstuk dadelijk naar een bekwaam werkman laten brengen en het zóó laten veranderen, dat een persoon zich er in kon verbergen.

Dit moest natuurlijk zóó gedaan worden, dat geen sterveling er iets van bemerkte; scharnieren en schroeven en sloten en laden moesten worden losgebroken en vastgemaakt, maar toen de kast was afgeleverd, was alles zóó keurig gedaan, dat Raffles den arbeid gaarne vorstelijk beloonde.

Nu kon hij beginnen!

Men zou toch eens zien, hoe schitterend het plan, dat hij op touw had gezet, gelukken moest

Hoofdstuk VIII.

De geheimzinnige kast.

Bij zijn verschillende avonturen in Engeland en daar buiten, maakte Raffles gewoonlijk graag gebruik van de diensten van Charles Brand.

Alleen wanneer het heel gevaarlijke dingen waren, die moesten worden gedaan, dan kwam het wel eens voor, dat Raffles de hulp van zijn

vriend niet inriep en het alleen deed of met behulp van Henderson, die over heel wat meer lichaamskracht beschikte dan zijn vriend Brand.

Ook gebeurde het wel eens een enkelen keer, dat hij betaalde hulp nam, maar dat deed hij slechts in het uiterste geval, wanneer andere hulpmiddelen te kort schoten.

Raffles had er dit keer lang over nagedacht wat hij doen zou. Het liefst had hij alles alleen opgeknapt, omdat, wat hij van plan was niet van gevaar ontbloot was, want Diamanten-Bill was altijd een gevaarlijk heerschap geweest en al had hij nu al een vernisje beschaving over zich heen, Raffles vreesde maar al te zeer, dat de ware aard van den man onmiddellijk te voorschijn zou komen, wanneer hij echt in den nood zat.

Niettegenstaande Raffles dit alles overwogen had, meende hij in dit geval toch gebruik te moeten maken van de hulp van zijn vriend en secretaris.

Hij wist ook wel, dat Brand hem die hulp gaarne zou verleen, maar hij wist ook, dat Charly door te groote ijver en door zijn zenuwen wel eens wat bedierf en er stonden hier te groote belangen op het spel om dat te kunnen riskeeren. Hij besloot daarom Brand eens op de proef te stellen.

Die gelegenheid deed zich voor toen de kast van den schrijnwerker werd thuis gebracht.

Hij stond het meubel aan alle kanten te bekijken en sprak er zijn hooge goedkeuring over uit. Hij had in de werkplaats reeds kunnen constateeren, dat het inwendige volkomen aan het doel, waarvoor hij het meubel wenschte te gebruiken, beantwoordde en keek nu meer naar het politoerwerk.

Terwijl hij de kast zoo van alle kanten stond te bezien, kwam Brand binnen en deze, zijn vriend zoo vol aandacht voor een meubelstuk ziende staan, keek nieuwsgierig naar hem, als om de reden waarom deze de kast had gekocht van diens gelaat af te lezen.

— Heb je een kast gekocht, Edward? vroeg Brand ten slotte met hoog opgetrokken wenkbrauwen.

Raffles begon te lachen en zei:

— Zooals je ziet, beste jongen.

Brand werd door dat antwoord niet veel wijzer en toen Raffles doorging met de kast aan alle kanten op te nemen en het politoerwerk te

controleeren, liet hij op zijn eerste vraag de zeer natuurlijke tweede volgen:

— En wat wil je daar in 's hemelsnaam mee beginnen, Edward? Ga je misschien trouwen?

Raffles scheen deze vraag niet te hebben verwacht en schoot in een lach.

Toen Brand dat zag, zei hij:

— Het doet me genoeg, dat je zoo'n plezier hebt over mijn vraag, dat toont me ten minste, dat je over zoo iets niet denkt, want het moge egoïstisch zijn of niet, maar ik moet eerlijk bekennen, dat ik je niet graag zou willen missen.

— Dank je wel, Charly, zei Raffles en stak zijn hand uit, die door Brand werd gedrukt.

— Maar, zeg Edward, hernam Brand nu, ik zou toch erg graag willen weten waarvoor je dat ding noodig hebt. Ik kan me niet begrijpen wat jij met een kast moet uitvoeren.

— Zou je het erg graag willen weten, Charly? vroeg Raffles, zijn vriend met een paar ondeugende oogen aanziende.

Brand werd hoe langer hoe nieuwsgieriger, maar wou het niet bekennen; hij haalde daarom de schouders op en zei:

— Edward, luister eens, als het met je plannen in verband staat en je wilt mij die nog liever niet zeggen, nu dan zeg je het mij maar niet, maar anders steekt er toch niets in om het me te vertellen.

— Gelijk heb je, m'n jongen, zei Raffles nu, maar als ik je zou willen vertellen waarvoor ik dat meubel zou willen gebruiken, zou ik in de eerste plaats te lang werk hebben en ten tweede zou je me waarschijnlijk niet willen gelooven. Daarom heb ik er iets op bedacht.

— Wat dan? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Even wachten, Charly. Eerst moet je me op een paar vragen antwoorden.

— Goed, vraag maar op.

— Nu dan: Vindt je het een mooie kast?

— Ja wel, nog al. Niet buiten gewoon, maar ook niet leelijk.

— Goed zoo. Maar vindt je de kast ook practisch?

— Daarvoor zou ik haar van binnen eens moeten zien.

— Natuurlijk. Ga je gang maar, Charly.

Nu bekeek Brand de kast wat van naderbij, begon alle laatjes, deurtjes, schuifjes, sloten en

knippen te onderzoeken, uit en dicht te schuiven, kortom alles te doen, waardoor hij te weten kon komen hoe de kast er niet alleen van buiten maar ook van binnen uitzag.

Toen hij zoo een tien minuten was bezig geweest, keerde hij zich om, keek Raffles onderzoekend aan om te zien of hij op het gelaat van zijn vriend ook kon lezen of hij iets belangrijks had overgeslagen, maar toen dat gelaat effen en strak bleef, zei hij:

— Nu, Edward, naar mijn opinie is het een heel practisch kastje en kan het uitmuntend dienen voor een heerenkamer. Men kan het prachtig inrichten voor een uitgebreide correspondentie en dan nog plaats genoeg over houden voor allerlei dingen, die men goed wil opbergen en toch bij de hand hebben. Ja, ik vind het een aardig kastje, al vind ik het wat klein. Maar je mag het me cadeau doen.

— 't Spijt me, beste jongen, maar dat gaat niet. We moeten er een ander gebruik van maken en als dat slaagt, dan kunnen we wel honderd van die kastjes koopen.

— En moet bij die plannen dit kastje een rol spelen? Nu maar, dan ben ik toch benieuwd wat dat voor een rol zal zijn, want ik vind het erg eenvoudig.

— Dus je ziet niets bijzonders aan het kastje? vroeg Raffles nog eens.

Brand keek zijn vriend wederom onderzoekend aan.

— Aha, dacht hij, dus dan is er toch iets bijzonders aan. En wederom begon hij opnieuw het aan alle kanten te bekijken. Maar ten slotte gaf hij het op en zei:

— Nu, Edward, zeg het me maar, ik geef het op. Ik zie er niets bijzonders aan.

— Heel goed, ik zal het je uitleggen, zei Raffles, maar om het goed te kunnen doen, moet je even in de andere kamer dat vel papier halen, wat daar op mijn lessenaar ligt. Je ziet het direct.

Brand was al de kamer uit. Hij stapte de privé kamer van Raffles binnen, maar hoe hij ook zocht, hij kon geen snipper papier vinden.

Na drie minuten kwam hij weer terug en riep al in de gang:

— Edward! Je moet je vergist hebben, ik zie niets liggen. Kan je het ook een ander plaatsje gegeven hebben?

Maar Brand kreeg op zijn roepen geen ant-

woord en toen hij de kamer weer binnentrad, was er van zijn vriend geen spoor te ontdekken.

Brand keek de kamer eens rond, tilde al de gordijnen op, keek onder de kasten, onder de sofa en ook achter het kastje, want het gebeurde maar al te vaak, dat zijn vriend hem eens voor den gek wilde houden. Maar hij zag nergens iets.

— Misschien is hij naar beneden gegaan, dacht Brand en hij maakte aanstalten om de kamer te verlaten en de trap af te gaan, maar nauwelijks had hij zich omgewend of hij hoorde zacht, maar toch heel duidelijk zijn naam noemen.

Hij keek om, maar zag niets.

Hij ging nu naar het venster en wederom hoorde hij:

— Charly!

Hij onderscheidde duidelijk de stem van zijn vriend, maar daar hij nog steeds niets zag, voelde hij zich alles behalve op zijn gemak en riep terug:

— Hallo, Edward! Waar zit je?

Als om hem te plagen, klonk het terug:

— Hier!

— Waar is hier? schreeuwde hij terug.

— Raad eens, klonk het nu weer.

— Dat kan ik niet, riep Brand nu weer.

— Ik zit in de kast, hoorde hij de stem zeggen. Brand schrok nu toch heusch.

Plotseling vloog een klepje open van de kast en Brand keek recht in een gemaskerd gelaat. Daarnaast zag hij een hand, die een revolver vast hield. Sta stil of ik schiet, hoorde hij het gelaat met het masker zeggen. Het was de stem van Raffles.

Brand wilde op zij springen om het dreigende wapen te ontvluchten, maar nu werd ook aan dien kant een klep geopend en wederom werd de loop van de revolver op hem gericht.

— Wees niet flauw, Edward! Wat betekent dat?

Raffles lachte.

— Draai je drie tellen om.

Brand deed het.

Even daarna stond Raffles weer voor hem.

— Wel, wat zeg je van mijn uitvinding, Charly?

— Enorm! De schrik zit mij door alle leden!

— Ik heb m'n doel bereikt! Nu kan vorst Alex Grigorief zijn kast krijgen!

— Grigorief? Zijn kast!

— Ja! Hij had ze gekocht.

— Ik dacht, dat jij dat hadt gedaan!

— Ik ook, zeker! Maar ik sta hem het ding gaarne af. Hij wil het hebben en ik geef het hem. 't Is zoo'n charmant heer, die vorst!

— Die oplichter? Edward, je spreekt weer in raadsels!

— Ik zal je gauw genoeëg alles ophelderen. Nog een beetje geduld. Neem nu eerst even je notitieboekje en schrijf op:

— Morgenavond om elf uur Vorst Grigorief opbellen en hem het volgende zeggen:

U spreekt met markies Montessi. Ik heb goed nieuws voor u. We kunnen weer een mooien slag slaan. De jonge Lord Montefiore heeft van zijn rentmeester weer een belangrijk bedrag aan contant geld toegestuurd gekregen. Nu gij hem die schuldbekentenis hebt teruggestuurd zal het u geen moeite kosten weer met hem in aanraking te komen. Doe dat zoo gauw mogelijk, dan kunnen we hem, nu voor de laatste maal, villen. Het is de moeite waard, want als ik me niet vergis is het weer een bedrag van vijf millioen.

Heb je dat genoteerd? vroeg Raffles.

— Alles stenografisch, met ons eigen systeem. Niemand kan het lezen buiten ons tweeën.

— Prachtig!

— Maar, Edward?

— Ja!

— Hoe weet je dat allemaal?

— Er is geen woord van waar.

— En die markies Montessi? Bestaat die ook niet?

— Die bestaat wel. Dat is het eenige woord, dat geen leugen is. Dat is die Italiaansche markies, die in het begin met Grigorief Lord Montefiore heeft geplukt. Hij spreekt met een beetje pieperige stem, dus dat moet je imiteeren.

— Accoord. Maar veroorloof me te zeggen, dat ik het verband tusschen die kast en dat telefonisch bericht niet snap.

— Neen, dat begrijp ik, maar dat zal nu zoo lang niet meer duren. Als je nu even je jas aantrekt, want het regent en er waait een gure wind, dan gaan we even uit.

— Je gaat toch niet wandelen met dat leelijke weer?

— Neen, maar ik moet even naar den win-

kelier, bij wien ik die kast heb gekocht. Ik wil hem dat ding teruggeven.

— Teruggeven? Brand begreep er letterlijk niets meer van. Waarom, Edward, als ik vragen mag.

— Kom nu maar mee, zei Raffles, we hebben niet zoo heel veel tijd meer, want de man zal met dat leelijke weer wel gauw sluiten en ik moet vanavond nog wat met hem bespreken. Als je nu voortmaakt, kan je daar bij zijn en behoef ik alles geen tweemaal te zeggen.

Vijf minuten later waren de beide heeren onderweg.

En weer vijf minuten later stonden zij bij den antiquair in den winkel.

Het was net op tijd, want de man stond op het punt om de luiken voor de ramen te zetten.

— Ga je gang maar, vriend, zei Raffles, ga den winkel maar sluiten. Wat ik met je te bespreken heb, is niet voor andere ooren bestemd, zoodat we, als de luiken er voor zijn, niet behoeven te vreezen, dat een ander ons zal komen storen.

De winkelier deed wat van hem werd verlangd, stak daarna het licht op, want de luiken onderschepten een boel licht, en wees den heeren toen een paar stoelen aan, terwijl hij er zelf ook een nam.

Raffles, dien de man in een goed humeur wou brengen, haalde zijn sigarettenkoker te voorschijn en weldra zaten alle drie te dampen.

De winkelier scheen echter niet aan het rooken van sigaretten gewend te zijn, maar meer aan het rooken van een pijp, want hij beet geweldig op het mondstuk, zoodat het niet lang meer duurde of het eene uiteinde van de sigaret leek meer op een stukadoorskwast dan op wat anders.

Brand stiet Raffles een paar keer aan en scheen moeite te hebben om zijn lachen in te houden, maar zijn vriend bleef ernstig en weldra bleek het Brand, dat hetgeen hij te zeggen had, ook zóó belangrijk was, dat hij alles wat om hem heen was en dus ook de stukadoorskwast vergat.

— Wat kan ik voor u doen? vroeg de winkelier, nadat zijn klanten gezeten waren.

— Dat zal ik je zeggen, goede vriend, zei Raffles. Kijk mij eens goed aan. Herkent ge me niet?

— Dat zou ik meenen, mijnheer, zei de winkelier. U is de heer, die dat antieke kastje voor 5000 francs bij mij hebt gekocht.

— Precies, je hebt een goed geheugen. Heb je al wat gehoord van dien mijnheer Grigorief, die het oorspronkelijk gekocht had?

— Neen, mijnheer, nog niets. Dat kan ook haast niet, want het is pas twee dagen geleden, dat hij hier is geweest en in dien tusschentijd kon het kastje nog niet veranderd zijn, zooals hij dat wilde hebben. Hij denkt dus waarschijnlijk, dat men er nog steeds mee bezig is en verwacht het misschien pas over een paar dagen. Ik zit er nog altijd leelijk mee in en weet niet goed of hij dat praatje, wat ik hem op den mouw moet spellen, wel gelooven zal. Achteraf heb ik toch spijt, dat ik het aan u heb verkocht. Het is voor mijn naam, ziet u.

— Ja, ik zie het, hernam Raffles, maar ik geloof, dat ik je kan helpen. Ik kom juist hier om met je te praten of ik die kast niet kan teruggeven.

— Teruggeven? zei de winkelier en hij scheen er even van te schrikken. Waarom? Waarom?

— Ik kan haar niet gebruiken en zou haar dus weer graag terug willen geven. Ik ben bereid schadevergoeding te betalen, terwijl ik ook de kosten van verandering, die reeds geschied is, voor mijn rekening neem.

— Hoeveel denkt mijnheer.....

— Ik denk niet, ik handel. Luister. Ik heb de kast naar den schrijnwerker gestuurd en die heeft er de veranderingen in aangebracht zooals mijnheer Grigorief die verlangde. Ge kunt haar dus kant en klaar afleveren. Maar zelfs dat is niet noodig. Ook dat wil ik doen. Ik zal zorgen dat Vorst Grigorief morgenochtend de kast krijgt en jij stuurt hem de rekening. Hij wilde er immer 3000 francs voor geven, niet waar?

De winkelier knikte bevestigend.

— Juist. Welnu, dat bedrag deelen we samen. Jij maakt dus een extra winstje van 1500 francs en daarvoor behoef je niets anders te doen dan toekijken, dat ik morgen de kast naar vorst Grigorief laat brengen en daarna een rekening uitschrijven op zijn naam van 3000 francs, waarvan je mij later de helft afstaat. Dat is dan een kleine schadevergoeding voor de groote schade die ik aan dezen koop heb. Is dat toegestemd?

De winkelier haastte zich dit aanbod met beide

handen aan te nemen. Zoo'n buitenkansje viel hem niet alle dagen ten deel.

— Hoe laat wordt de kast naar den vorst gebracht, mijnheer? vroeg de winkelier.

— Dat is juist waarover ik in het onzekere verkeer, zei Raffles. Ik weet niet wanneer de vorst thuis is en dat moet jij me dan vanavond nog komen zeggen. Je gaat naar hem toe, zegt dat de kast klaar is en vraagt op welken tijd het Zijn Excellentie schikt, dat het ding gebracht wordt. Begrepen?

De winkelier knikte bevestigend met het hoofd en een paar minuten later waren de beide vrienden weer op weg naar hun woning.

— Zou je mij nu eindelijk eens willen vertellen, wat er allemaal gaat gebeuren, vroeg Brand aan zijn vriend, die zwijgend en rookend naast hem voortliep. Ik begrijp er niet dat van. Hier knipte Brand met zijn nagels.

Raffles keek zijn vriend eens aan en begon toen te lachen.

— Ik moet zeggen, Charly, zei hij tenslotte, dat het zoo op het oog ook erg ingewikkeld lijkt. En toch is het dat niet. Kijk, ik heb dat alles voorbereid om den winkelier geen argwaan te geven en tevens om het kastje te kunnen veranderen, zooals ik dat wilde. Nu gaat het naar Diamanten-Bill toe, die er natuurlijk heelemaal geen erg in heeft, dat er nog wat in zit.

— Zit er dan wat in dat kastje? vroeg Brand verwonderd.

— Nog niet, zei Raffles, maar ik zal er wat in doen.

— Wat dan? Edward?

— Ik ga er zelf in zitten.

— Hè, wat zeg je? Dat kan je niet meenen.

— Toch wel.

— Maar dat is levensgevaarlijk.

Raffles haalde de schouders op.

— Kom, zei hij, ik wil niet ontkennen, dat er niet een tikje gevaar aan verbonden is, maar die niet waagt, die niet wint en zoo'n vaart zal het niet loopen. Als jij nu maar doet wat je gevraagd is, dan weet ik bijna zeker, dat ik in mijn voornemen zal slagen.

— Je bedoelt dat telefoneeren uit naam van Markies Montessi?

— Juist.

— Je hebt mijn woord, dat ik daarvoor zal zorgen.

Hoofdstuk IX.

In het vijandelijke kamp.

De antiquair was den vorigen avond komen zeggen, dat de kast om tien uur 's morgens bij den vorst werd verwacht, zoodat, toen de kruiers met paard en wagen kwamen om het meubel te vervoeren, Raffles al lang in de kast zat.

De mannen verbaasden zich over de geweldige zwaarte van het betrekkelijk kleine meubel, maar Brand beloofde hun een extra foot, zoodat het gemopper spoedig ophield en de kast weldra op den wagen stond.

Brand zelf was echter alles behalve gerust. Hij vond het avontuur vreeselijk gewaagd en verkeerde in duizend angsten, dat Raffles zich zelf zou verraden. Verondersteld eens, dat een hoest- of niesbui hem overviel! Brand durfde er niet eens aan te denken.

Er gebeurde echter niets van dat alles en na een kwartier kwamen de mannen met de kast in de Avenue Gambetta 25 aan.

Brand was er bij gebleven en hield een oogje op het vervoer van de kast. Hij zorgde er voor, dat de mannen het kastje niet kantelden, daar hij wilde voorkomen, dat zijn vriend op een gegeven oogenblik op zijn hoofd zou komen staan.

Tot zijn groote voldoening constateerde hij, dat de kruiers het kastje voorzichtig, zonder het te schudden, in huis droegen en de trap op naar boven brachten.

Verder kon Brand niet gaan en hoewel eenigszins gerustgesteld ging hij toch met een bezwaard gemoed naar huis.

De kruiers zetten de kast neer in een vertrek, waar Vorst Grigorief blijkbaar werkte. Er stonden nog eenige kasten met boeken, alle splinternieuwe banden, waarin de man blijkbaar nog nimmer een oog had geworpen en een groote beeldhouwde lessenaar. De vorst zelf ontving de kast; hij was schijnbaar pas opgestaan en was nog in pyama. Raffles hoorde zijn stem, door het houten beschot heen, bevelen geven over de plek, waar het meubel moest komen staan. Daarna hoorde hij de stemmen wegsterven.

de voetstappen verwijderden zich meer en meer en eindelijk hoorde hij de deur dicht doen, ten bewijze dat iedereen de kamer verlaten had.

Raffles besloot er een oogje aan te wagen. Hij liet een luikje werken en spiedde voorzichtig in het vertrek rond.

Het was ledig.

Snel als de weerlicht klom hij uit zijn schuilplaats en begon de kamer te doorzoeken. Met onnavolgbare handigheid gelukte het hem met een kleinen looper, die hij uit zijn zak haalde, alle kasten en laden te openen. Hij ging vliegensvlug te werk, want hij begreep dat Warren elk oogenblik terug kon komen en als hij hem te vroeg zag zou zijn geheele plan in duigen vallen.

Hij haastte zich daarom zooveel mogelijk, maar door dien grooten spoed gelukte het hem niet iets te vinden, waarin hij belang stelde.

Eensklaps hoorde hij voetstappen buiten het vertrek. Hij was juist bezig met een der laden van de schrijftafel, hij wierp die haastig dicht, snelde naar het kastje en was daarin juist weer verdwenen, toen de deur open ging en Warren binnentrad.

Hij had zich geschoren en gewasschen en zag er in zijn keurig costuum volstrekt niet als een schurk uit. Alleen de dicht op elkaar geplaatste oogen en de borstelige, boven de oogen saamgegroeide wenkbrauwen maakten een ietwat ongunstigen indruk.

Het was weer gaan regenen en daar hij zich klaarblijkelijk een weinig verveelde, begon hij zijn correspondentie te rangschikken en vervolgens te beantwoorden.

De valsche speler ging dus niet uit en bleef urenlang in de zitkamer.

Als hij haar eens verliet, was het slechts voor een enkel oogenblik.

Al dien tijd zat Raffles in de kast.

Het was donker om hem heen.

Hij had eten noch drinken tot zich kunnen

nemen en zijn geliefkoosde sigaret miste hij nog het ergst.

Hij moest zich echter doodstil houden en nauwelijks durfde hij ademen in een atmosfeer, die bezwangerd was met hout- en terpetijnlucht.

De vorst morrelde intusschen voortdurend in de vakjes en laden der kast.

Elk oogenblik kon een ontdekking volgen en dan was Raffles aan zijn vijand overgeleverd, want hij had bemerkt, dat „Diamanten-Bill” juist een stoel had geschoven voor dien kant van de kast, waarlangs Raffles zou kunnen vluchten.

En op den stoel stond een heele stapel boeken.

Raffles zat dus in de knip en durfde zich derhalve niet verroeren.

De dag viel hem eindeloos lang, het was voor hem een hel op aarde.

— En Charly? dacht Raffles.

Als Charly in zijn overgrootte ijver en uit bezorgdheid voor zijn vriend maar geen dwaze dingen ging doen. Als Charly maar niet alles bedierf.

Raffles leed geweldig.

Eindelijk — eindelijk viel de avond.

Uit het gesprek van den vorst met zijn bediende had Raffles gehoord, dat het weer beter was en dat de vorst wilde uitgaan.

Grigorief maakte groot toilet, waarschijnlijk had hij aangename afspraken.

Hij haalde een geparfumeerd briefje uit zijn zak, noteerde het adres in zijn notitieboekje en wilde weggaan.

Raffles zat op hete kolen. Het was pikdonker om hem heen en hij kon dus niet op zijn horloge zien, hoe laat het was, maar hij verbeeldde zich, dat het reeds lang elf uur geweest was en hij begreep maar niet waarom Brand niet opbelde. Had hij hem maar een ander, vroeger uur opgegeven, nu viel misschien zijn geheele plan in duigen.

Het angstzweet brak hem uit. Maar op hetzelfde oogenblik, dat hij de krakende voetstappen van Diamanten-Bill naar de deur hoorde gaan en hij dacht dat alles verloren was, ging de telefoon.

Raffles haalde verruimd adem. Dat was ongetwijfeld Brand. Hij hoorde hoe Warren riep:

— Halo, ja, u spreekt met Vorst Grigorief.... Aha, zijt gij het, markies? Aangenaam.... Wat zegt u?.... Wederom in het bezit van contanten?

.... Hoeveel denkt u? Eenige millioenen?

Nu, dat is de moeite waard, daar moesten we maar weer eens op uit trekken Geld bij me steken? Natuurlijk.... Het treft dat ik nog thuis ben, ik wou juist uitgaan.... Ja, nu kom ik vanavond nog naar de Cercle des Etrangers Au plaisir de vous revoir.... Laat ons hopen, dat we onzen goeden sukkel van een Lord Montefiore daar weer aantreffen.... Adieu....

Raffles had van de gelegenheid gebruik gemaakt om tijdens het telefoongesprek een luikje op een kiertje te openen en in de kamer rond te zien.

Toen het gesprek was afgelopen, begaf Warren zich naar een hoek van het vertrek, drukte daar op een geheime veer, waarop zich een kastje opende, waaruit hij een klein sleutel-tje haalde. Dat sleuteltje stak hij in een even klein sleutelgaatje van een der vakken van zijn lessenaar, dat Raffles in de haast waarschijnlijk over het hoofd had gezien, waarop zich een der zijkanten van den lessenaar liet losmaken. Hier scheen wederom een verborgen veer te zitten, want een korte, droge tik weerklonk en een verborgen lade sprong open.

Raffles zag nu hoe Warren zich van het noodige bankpapier voorzag, waarna de lade weer gesloten werd.

Een paar minuten later vertrok Warren en sloot de deur achter zich dicht.

Raffles wachtte nog een poosje en kwam toen uit zijn nauwen schuilhoek te voorschijn. Het eerste oogenblik kon hij haast niet loopen of zich bewegen, zoo stijf was hij geworden. Maar hij maakte wat gymnastische bewegingen, rekte zich eens geducht uit en begon daarna te werken.

Het kostte hem al heel weinig inspanning de verborgen schuilplaats in den lessenaar te vinden. Met zijn gewone handigheid had hij in een oogwenk de lade open en nu zag hij tot zijn niet geringe verbazing wat er allemaal in dezen verborgen hoek opgeborgen was.

Blijkbaar vond Warren deze verborgen lade veel veiliger dan zijn brandkast, want er lag voor een vermogen aan bankpapier voor het grijpen.

Raffles, die de gordijnen voor de vensters had getrokken, kon van zijn elektrische lantaarn gebruik maken, daar hij nu niet bevreesd behoefde te zijn, dat een lichtschijnsel door de ruiten hem

zou verraden. Hij begon nu op zijn gemak het geld te tellen en kwam tot de slotsom, dat hij aan bankpapier voor een waarde van zes millioen vier honderd duizend francs had. Dat is net drie millioen zeshonderdduizend te kort, mompelde hij, maar dat zullen we er nog wel uit weten te halen, wacht maar, vrindje.

Het was gelukkig voor Warren, dat hij deze woorden niet hoorde, want zij hadden een onheilspellende beteekenis.

Raffles deed het geld zorgvuldig in zijn portefeuille, sloot den lessenaar, borg alles weer op zijn oude plaats en begon nu aanstalten te maken om de kamer en het huis te verlaten.

Hij ging daarbij zeer voorzichtig te werk, want hij begreep dat het minste geluid hem noodlottig zou kunnen zijn. Ook wist hij niet of er een hond in huis zou zijn, want dan had hij weer andere maatregelen moeten nemen, maar hij besloot het er maar op te wagen, want hij had geduchten honger.

Voorzichtig opende hij de kamerdeur en stond nu in de gang. Op de punten van zijn voeten liep hij de trap af en kwam nu op de verdieping gelijkvloers.

In de keuken hoorde hij bordengerammel, terwijl een heerlijke geur van gebraden vleesch zijn neus streelde. Het was een tantaluskwelling.

Raffles besloot zich te haasten, want de geur van het vleesch maakte hem zóó flauw, dat zijn knieën onder hem trilden.

Eensklaps stond hij voor een open kamerdeur en hoorde hij schreden. Hij bestierf het bijna van schrik. Zou hij nu nog schipbreuk lijden in de haven?

Voorzichtig keek hij door een kier van de openstaande deur en zijn hart bleef bijna stil staan, want bij het flinkerende kaarslicht, dat op de gedekte tafel brandde, zag hij een bediende, in tamelijk bonte en overdadige livrei de tafel opruimen en blijkbaar voor het souper gereed maken.

De man keerde zich juist om, teneinde de deur uit te gaan.

Wat moest hij doen? Deze vraag schoot hem als een bliksemstraal door het brein. Maar of het kwam, dat Raffles den geheelen dag in een nauwe ruimte opgesloten was geweest, of dat de honger hem te veel plaagde, is niet zeker, maar wat wél zeker was, was dat hij geen op-

lossing kon vinden. Zijn natuurlijke begaafdheid liet hem in den steek.

Nog even dacht hij na, toen kreeg hij plotseeling een idee. Hij bevond zich vlak bij den schakelaar van het electriche licht en een seconde daarna draaide hij deze om en was de gang donker.

Op hetzelfde oogenblik kwam de knecht de kamer uit.

— Hé, hoorde Raffles hem mompelen, ik dacht dat.... dat.... hik.... ik.... de lichten.... hik had laten branden....

Met schuifelende voetstappen verwijderde de man zich, zonder er blijkbaar aan te denken het licht weer te laten ontgloeien.

Raffles lachte. Het was geen kunst geweest om waar te nemen, dat de knecht stomdronken was. Hij had zich blijkbaar te goed gedaan aan de wijnresten met het overmijdelijke gevolg, dat hij boven zijn theewater was geraakt.

Dit feit had Raffles zijn zelfvertrouwen weer teruggegeven. Nu kon hij op zijn gemak naar de vestibule snellen en de deur uitgaan. Maar nu kwam zijn oude overmoedige natuur weer boven.

De tafel was nog niet afgedekt en er stonden nog verschillende spijzen op. Hij bedacht zich niet lang, maar het volgende oogenblik had hij zich een servet voorgebonden en liet hij het zich goed smaken.

Toen hij zijn eersten honger had bevredigd, keek hij de tafel eens rond om te zien of er nog niet wat wijn stond, maar neen, de knecht had de flesschen alle grondig geledigd en nergens meer één druppel ingelaten.

Terwijl hij nog bezig was met de flesschen op te tillen en tegen het licht te houden, kreeg hij eensklaps een geweldigen schok.

Vlak vóór hem stond de knecht, die zoeven de kamer uitgegaan was. De man was onhoorbaar terug gekomen en stond de gestalte met het witte servet om zijn hals met open mond aan te staren.

Nu was hij tòch verraden. Raffles verwenschte in stilte zijn waaghalzerij en zocht naar een middel om er zich uit te redden.

Wederom kreeg hij een schitterende ingeving. Hij bedacht, dat de man dronken was en besloot daarvan te profiteren.

— Zeg eens, zeide hij op ruzietoon, jij bent

ook een mooie kameraad. Eerst doe jij je te goed aan alles wat de baas heeft overgelaten en als ik aan den gang ga en een slokje wijn wil nemen, is alles op. Ik bewaar voor jou ook nooit meer wat!

— Hé... hé... James, ben jij het... hik... ik dacht, dat ik... hik... je nog zoo even in de keuken zag zitten. Hoe... hoe... hik... kom jij hier zoo... hik zoo... gauw.

— Ja, denk je dat ik tijd heb om op jou te wachten. Je tong slaat aardig dubbel, vriendje.

— Ja... ja... hik... dat is zoo... lalde de dronkaard, maar wat nog veel... veel... grappiger... hik... is... ik... hik... ik zie je... drie... drie-dubbel.

— Mooi, dacht Raffles, dan kan ik me best begrijpen, dat jij me voor je kameraad James aanziet.

En meteen van de situatie profiteerende, zei hij luid:

— En nu haal je als de weerga een klein fleschje wijn voor me uit den kelder, als je niet wilt hebben, dat ik alles aan den baas vertel. Vooruit. Opgemarcheerd.

— Ja... hik... maak je niet kwaad... hik... ik... ga al.

De dronken lakei waggelde de kamer uit en het volgende oogenblik was Raffles de gang en de vestibule door en de straat op gesneld.

Toen Raffles tien minuten later thuis kwam werd hij met vreugdegejuich door zijn vriend Brand begroet. Deze had zich niet weinig ongerust gemaakt over het lot van Raffles en zag hem al met afgesneden hals of doorschoten hoofd in het kabinet van Diamanten-Bill liggen.

Raffles stelde hem nu spoedig gerust en kon er niet aan ontkomen om zijn avonturen van dien dag te vertellen.

— En wat is het resultaat nu van dat alles? vroeg Brand, toen Raffles even op hield om adem te scheppen.

— Het resultaat is wel mooi, maar toch nog niet geheel bevredigend, hernam Raffles, terwijl hij zijn portefeuille, die uitpilde van het bankpapier naar zijn vriend wierp.

— Dat is alles wat ik machtig ben kunnen worden.

Brand haastte zich de banknoten te tellen.

— Maar dat is voor een waarde van zes

millioen vierhonderdduizend francs, noem je dat niet bevredigend? Ik vind het schitterend. Lord Montefiore zal in zijn schik zijn.

— Dat kan wel, Charly, hernam Raffles, maar om twee redenen vind ik het nog niet genoeg. In de eerste plaats heb ik den Lord beloofd, dat ik hem het geheele verloren bedrag zou teruggeven en ten tweede is het niet genoeg dat hij in zijn nopjes is, want ik wil het ook zijn. Denk je soms, dat ik al die moeite voor niemandal doe?

Brand dacht een oogenblik na.

— Neen, zei hij ten slotte, dat kan ik me wel even voorstellen, maar ik vrees, dat je nu niet veel gelegenheid meer zult krijgen om Diamanten-Bill van zijn overige geld te berooven. Me dunkt je hebt je schepen zoo een beetje achter je verbrand.

— Heelemaal niet, Charly, hernam Raffles lachend, heelemaal niet. Het spel gaat nu pas goed beginnen.

— Wat ga je dan nu weer doen, Edward, kan ik je helpen?

— Ja zeker, kan je dat. Ik zou nu wel wat willen uitrusten. Ga jij nu in dien tijd eens kijken naar den uniformen-koffer en leg de verschillende costumes, die daar in liggen, eens uit. Als je dat voor mekaar hebt, kom me dan roepen, want heel veel tijd heb ik niet.

Een minuut later was Brand de kamer uit en lag Raffles in Morpheus' armen op den divan.

Een uur later kwam Brand de kamer weer binnen en wekte zijn vriend, die verkwikt opsprong.

— Hallo, Charly, laat eens zien wat je voor me hebt uitgezocht, riep hij, terwijl hij eens hartgrondig geeuwde.

Zij gingen met hun beiden naar boven en vonden daar op een der slaapkamers een heele uitstalling van de meest verschillende uniformen op een bed liggen. Brand had ze alle uitgepakt, afgeborsteld en klaar gelegd. Raffles had maar voor het kiezen.

Er lagen allerlei uniformen van de eenvoudigste tot de fraaiste exemplaren. Er lagen uniformen van Fransche soldaten met den helm, van Servische officieren met de witte muts met rechtopstaande pluim, verder waren er uniformen van politie-inspecteurs en ook de met dik gouddraad belegde statie-jassen van hoogwaardig-

heidsbekleeders, ministers en gezantschaps-attachés. Alles was keurig in orde en er mankeerde zelfs geen knoop.

Weldra bleef Raffles staan voor een tamelijk bonte uniform. Het was het costuum, dat door de Italiaansche politie-inspecteurs wordt gedragen. Hij paste het aan en zag dat hem alles geschikerd aan het lijf zat. Nu begon hij zijn gelaat een weinig te kleuren en te veranderen, zoodat zelfs Brand, die er bij tegenwoordig was, weldra zijn vriend niet meer herkende.

— Het is prachtig, Edward, zeide hij, maar ik begrijp nog maar steeds niet, wat je nu weer gaat doen.

— Heb nog maar even geduld, beste jongen, zei Raffles, je zult het spoedig genoeg vernemen. Ga maar even naar beneden, want ik moet nu even met Diamanten-Billl telefoneeren en hem op de hoogte brengen van den diefstal, dien ik heb gepleegd, want daar heeft hij misschien nog niet eens wat van bemerkt.

Beproof ze en ge blijft rooken
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk X.

Een groote rat in de val.

Vorst Alexander Grigorief, alias Bill Warren, kwam in een beestachtig humeur thuis. Het was later op den avond weer gaan regenen, waardoor alle gasten in de Cercle des Etrangers een automobiel hadden besteld. Hierdoor had hij achter het net gevischt en had naar huis moeten loopen. Alle auto's waren weg.

Dat was natuurlijk erg vervelend voor een vorst, die gewend is dat zijn bevelen op slag worden gehoorzaamd en die niet op eenige tientallen francs behoeft te zien. Maar dat was toch nog het ergste niet. Het ergste was, dat hij dien avond tevergeefs naar zijn slachtoffer had uitgezien.

Er was geen Lord Montefiore komen opdagen. Ook geen Markies Montessi. Hij had den geheelen avond in de prachtig verlichte zalen op en neer gewandeld, had gezien hoe al zijn kennissen in een of ander partijtje gewikkeld waren en had grooten zin gehad zich bij hen aan te sluiten, want evenals dat bij elk waar speler het geval is, jeukten zijn vingers zoodra hij maar kaarten zag. Hij had echter met geweld zijn hartstocht bestreden. Hij durfde geen partijtje aan te gaan omdat hij dan vreesde, dat hij zijn prooi zou missen.

Maar er was niemand komen opdagen en het

was dus een verloren avond. Toen hij daarbij nog door den regen naar huis moest wandelen, zoodat zijn lakschoenen en zwarte pantalon leelijk bespat werden, kende zijn woede geen grenzen. Hij nam zich voor dien malle, ouden markies eens goed de waarheid te zeggen.

Toen hij thuis kwam en zich in de eetzaal neerzette om zijn souper te gebruiken, bemerkte hij direct, dat zijn kamerdienaar te diep in het glaasje had gekeken, iets, dat trouwens heel vaak voorkwam en waarvan hij dan maar niet al te veel notitie nam, omdat hij zelf ook wel eens zich te buiten ging. Maar op dit oogenblik kon hij niet nalaten er wat van te zeggen. Hij wond zich daarbij nog al op en begon den armen kerel uit te schelden, zoodat deze niets terug durfde te zeggen.

De man was van plan geweest zijn heer het verhaal te doen van de zonderlinge verschijning in de eetkamer, die hij eerst had aangezien voor zijn mede-dienaar James, maar toen zijn baas in zoo'n slecht humeur bleek te zijn, vond hij het maar beter te zwijgen.

Door zijn slecht humeur had „Diamanten-Billl” niet veel eetlust, zoodat hij zich weldra naar zijn slaapkamer begaf. Hij kwam echter, voor hij zich ontkleedde, nog even terug om even wat in zijn werkkamer na te zien.

Juist stond hij bij zijn lessenaar, toen er getelefoneerd werd. Hij greep den hoorn, zich er over verwonderende, wie daar zoo laat nog kon zijn en meldde zich :

— Halo, met Vorst Alexander Grigorief. Met wien spreek ik ?

— Met het politie-bureau, klonk het van den anderen kant van de draad.

Warren verbleekte. Wat nu ? De politie ?

Hij beefde zoo, dat hij den hoorn van schrik bijna uit zijn handen liet vallen.

Hij wist zich echter te beheerschen en vroeg wat men van hem verlangde.

— Er is heden een diefstal bij u gepleegd, Excellentie, hoorde hij toen de stem zeggen. Wij komen vragen of het goed is, dat een onzer zich even naar uw huis begeeft om deze zaak verder mondeling met u te bespreken. Per telefoon is dat minder gewenscht.

Warren ademde verruimd op. Dat was wel een heel onaangename tijding, maar misschien was het wel een vergissing, want zoo op het oog miste hij niets, niets was in wanorde en dan.... als het maar niet om zijn persoon ging. Hij was zoo rijk, dat als men al wat gestolen had, hij dat verlies wel kon dragen.

Hij antwoordde, dat het hem heel aangenaam zou zijn den bedoelden politie-beambte te ontvangen en ging in zijn volle waardigheid achter zijn lessenaar zitten.

Hij behoefde niet lang te wachten, want na een tien minuten kwam Raffles, keurig in zijn bonte uniform gekleed, zich aanmelden.

De lakei diende hem aan en Raffles werd in alle statie in tegenwoordigheid van den valschen speler gebracht.

— Hebt u den diefstal al ontdekt ? vroeg Raffles, terwijl hij op den hem aangeboden stoel plaats nam. Jā, zeker ?

— Pardon, mijnheer de inspecteur, zei Warren, zijn best doende zoo driftig mogelijk te spreken. Ik heb inderdaad nog niets ontdekt.

— Zoo ? Hm ! Dat is vreemd, want, naar ik verneem, moet het een aanzienlijk bedrag zijn wat u is ontvreemd. Ik meen zoo iets van eenige millioenen.

Warren verbleekte. Dat klonk onheilspellend.

— Als ik u was, ging de inspecteur verder, zou ik maar eens gauw in mijn brandkast kijken of er niets wordt vermist.

Warren schudde het hoofd.

— U vergist zich, mijnheer de inspecteur, zei hij, ik bewaar mijn contant geld niet in de brandkast, daar heb ik een andere bewaarplaats voor. Ik heb een verborgen lade in mijn lessenaar. Als u zich even wilt omkeeren, zal ik het meteen onderzoeken.

Raffles draaide zich gewillig om, want hij had daardoor gelegenheid eens even uit te lachen.

Hij hoorde hoe Warren het sleuteltje kreeg en hoe even daarna de droge tik klonk ten bewijze, dat de lade open gesprongen was. Op hetzelfde oogenblik hoorde hij een kreet van schrik en ontzetting en hij draaide zich om.

Op den stoel zat, bleek als een doek, Grootvorst Alexander Grigorief en staarde naar de ledige lade.

— Ik ben bestolen, riep hij ten slotte uit. Alles.... alles is weg. Geen centime heeft de schurk laten liggen. Maar.... voegde hij er bij, dat moet een bekende geweest zijn, iemand die van mijn doen en laten op de hoogte was, want er is niemand die iets van het bestaan van deze geheime lade afwist.

Raffles knikte heftig met het hoofd.

— Dat geloof ik graag, Excellentie, zeide hij, ik meen te weten wie de dief is.

— Wie de dief is ? hakkelde Warren. Zeg op, wie is het, laat hem arresteeren, de schurk, de gauwdief, laat hij mij mijn eigendom teruggeven....

Raffles hief de handen kalmeerend omhoog.

— Ik ben bang, zeide hij, dat dat niet zoo spoedig zal gelukken, de dief is een zekere John Raffles, die in dergelijke diefstallen een zekere vermaardheid moet hebben gekregen.

— John Raffles ? stamelde Warren. John Raffles. Verschrikkelijk. Ontzettend ! Maar ik begrijp maar niet hoe hij hier binnen gekomen kan zijn. Ik ben den geheelen dag niet uit geweest. Pas vanavond ging ik naar de Cercle des Etrangers. Het moet dus na dien tijd gebeurd zijn, want toen ik heenging heb ik eerst nog mijn portefeuille aangevuld en toen lag al het geld nog op zijn plaats.

— Als u dat maar zeker weet, zal het 't onderzoek veel vergemakkelijken, zei de politiemann, die uiterst kalm bleef en daardoor Warren veel vertrouwen inboezemde.

— Bovendien, ging de inspecteur voort, heb

ik aanwijzingen gekregen, dat de dief op een buitengewoon geniale wijze te werk is gegaan. Hij moet in een meubel, in een kast of zoo iets binnen zijn gekomen. Hebt u ook misschien....

De politie-inspecteur voleinde den zin niet, want hij keek naar Warren, die opgesprongen was en lijkleek werd.

— In een meubel.... in een kastje.... stamelde hij. De politie-man knikte.

— Ja zeker, ja zeker, daar.... daar....

Hij wees naar het antieke kastje, dat daar dood onschuldig tegen den muur stond.

— Dat kastje heb ik gisteren thuis gestuurd gekregen, maar ik kan niet denken, dat hij zich daarin verscholen heeft, want dat was toch heel gevaarlijk geweest. Ik zou het dan onmiddellijk hebben moeten ontdekken. Ik herinner mij, dat ik, zoodra het kwam, een paar laden heb opengetrokken en alles was volmaakt in orde. Kijkt u slechts.

Warren begaf zich nu naar het kastje, opende alle deurtjes en laadjes en schuifjes. Liet alle knippen en sloten werken, kortom keek het van onder tot boven na.

De politie-inspecteur had zorgvuldig toegekeken en zei:

— Inderdaad, het lijkt wel of dat kastje geheel voor gebruik van papieren en dergelijke zaken is ingericht, maar zou het toch niet kunnen zijn, dat er hier of daar een geheime veer is, waardoor een andere ruimte voor den dag komt?

Warren dacht even na, toen schudde hij het hoofd.

— Neen, zei hij, dat geloof ik niet. Trouwens al zou er wel zoo'n geheime ruimte zijn, dan is die nog te klein om een mensch te bevatten, want al die vakjes en laadjes nemen te veel ruimte in.

— Toch zou ik het wel graag eens willen onderzoeken, zei de politie-man.

— Dat moogt ge gerust doen, zei de grootvorst, maar ik vrees dat al uw moeite tevergeefs zal zijn.

De inspecteur zei niets, maar begon het kastje geheel te onderzoeken. Hij drukte aan alle kanten tegen mogelijk verborgen veeren, maar kon niets ontdekken.

Het kostte Raffles werkelijk eenige moeite hierbij ernstig te blijven, want hij wist natuurlijk precies, waar hij drukken moest om de ge-

heime opening te vinden, maar hij talmde er expres eenigen tijd mede om argwaan te vermijden.

Ten slotte, toen hij al een kwartier bezig was geweest, drukte hij als bij toeval op de geheime veer en de verborgen deur sprong open.

Nu was Warren toch echt verbaasd. Hij keek er in en ja, daar was werkelijk een geheime ruimte.

— Ja, ik zie, dat u inderdaad gelijk hebt, maar het komt mij voor dat die ruimte toch werkelijk te klein is voor een mensch. Daarkan niemand zich inwringen, laat staan, geruimen tijd inzitten. Neen, dat geloof ik nooit.

— Dat moet u niet zeggen, Excellentie, zei de politie-man bedaard, dat is volstrekt niet onmogelijk. U moet niet vergeten, dat het hier een belangrijk bedrag gold, wij kunnen zelfs wel zeggen, een groot fortuin en daarvoor heeft men vaak heel wat over. Daarbij komt dat Raffles een halve acrobaat is, dus....

— Ja, dat is waar, zei Warren ongerust, dat is waar. Maar ik zou toch wel willen weten of daar een mensch in kan.

— Ongetwijfeld Excellentie. Vooral als die persoon niet te groot is. Ik, bijvoorbeeld, zal er wel te lang voor zijn, maar gij zijt veel kleiner dan ik, en het lijkt mij volstrekt niet onmogelijk....

De inspecteur behoefde den zin niet eens te voleindigen, want Warren in zijn zenuwachtigheid was reeds bezig te probeeren er in te kruipen.

Maar dat ging niet gemakkelijk.

— Neen, zei de inspecteur en hij beet zich op de lippen om niet te lachen, neen zóó gaat het niet. U moet er achterstevoren inkruipen. Eerst uw beenen, dan uw bovenlijf en vervolgens uw hoofd, wacht, ik zal u even helpen.

Nauwelijks was Grigorief in de enge ruimte beland of de kast ging dicht.

Hij kreeg een onbehagelijk gevoel, hoewel hij er nog geen oogenblik aan dacht, dat hier boos opzet in het spel was.

Daar werd echter plotseling een klep opengedaan en voor de opening vertoonde zich het gelaat van den politiebeambte.

— Alle duivels, Doorluchtigheid, sprak deze, dat ziet er leelijk uit. Ik kan de deur niet meer open krijgen. Beproof gij het eens aan den

binnenkant. Misschien vindt gij den sleutel tot de vrijheid weer.

Maar de vorst vond dien sleutel niet. Hij zat hier in de kast gevangen en kon zich niet verroeren.

Zijn ondergeschikten waren natuurlijk al in de dienstbodenkamer en voor de kast stond de beambte, die steeds vreemder ging doen!

Het koude zweet parelde op het voorhoofd van Zijne Doorluchtigheid.

Wat moest hij beginnen?

Het hart bonsde hem in de keel.

Hij zou niet lang meer in twijfel blijven, dat hij geheel ontmaskerd was.

De beambte begon:

— Gij zijt mijn gevangene, Willy Warren. Ik behoef u zeker uw misdaden niet op te sommen. Gij kent die alle! zeker nog beter dan de politie.

Hoe brutaal de oplichter anders ook was, thans verstomde hij.

Hij dacht een beroerte van kwaadheid te zullen krijgen en hijgde naar adem. Zijn hulpeloze positie snoerde hem letterlijk de keel toe.

— En geef u overigens geen moeite om uw onschuld te bewijzen. Uw papieren, die ge zoo zeker dacht te hebben bewaard, zijn allen in mijn handen.

— Dat kan alleen die schurk, die Raffles gedaan hebben, siste de man in de kast.

— Juist, Willy Warren, Raffles heeft het gedaan. Niemand anders zou die overmoedige daad hebben klaargespeeld. Maar in één ding hebt ge toch ongelijk: een schurk is die Raffles niet.

— Hij is een schurk, brulde Warren. Anders had hij de politie niet in kennis van de zaak gesteld.

— Dat heeft hij niet gedaan, ik zelf ben Raffles!

De Groote Onbekende deed den uniformhoed en zijn pruik af, maar zette beiden dadelijk weer op zijn hoofd.

Warren was paf van verbazing.

Hij kon geen woord uiten en begreep, dat hij nu geheel en aan de genade van Raffles was overgeleverd.

— Wat wil je van mij? kwam er eindelijk hortend en stootend van zijn lippen.

— Luister, zei Raffles, we zullen het kort maken, want het is al laat en ik verlang naar bed.

Hij haalde een revolver te voorschijn en richtte het wapen op het gelaat van Warren.

— Luister, herhaalde Raffles. Zooals je ziet ben je aan mijn genade overgeleverd, zoodat je dus te doen heb wat ik je zeg, anders blaas ik je het licht uit. Je hebt op een gemeene, valsche manier Lord Montefiore tien millioen francs afgewonnen. Die moet hij terug hebben. Ik heb van avond al zes millioen, vier honderdduizend francs uit je lessenaar gehaald en daar je een goed rekenmeester bent, heb je het verschil al lang uitgerekend. Er mankeeren nog drie millioen zes honderdduizend francs aan.

— Als je me er uit laat, zal ik je ze geven.

— Jamais de ma vie, riep Raffles. Ik zou je bedanken; nooit van mijn leven! Denk je nu heusch, dat ik zoo stom ben, dat ik je weer uit dat muizenvalletje zal laten. Neen, hoor, als je dat denkt, ken je me slecht. Ik weet wat beters. Jij zegt me, één, twee drie, waar de sleutels zijn van je brandkast, dan zal ik zelf wel eens kijken of ik het ontbrekende niet kan aanvullen.

— En al ik weiger? vroeg Warren, die schulmbekte van woede.

— Dan blaas ik je je licht uit, zei Raffles. Dat heb ik je al eens gezegd en ik vind dat je me niet telkens iets twee keer moet laten zeggen. Dat is vervelend en houdt maar tijd op voor niemendal.

— Denk je, dat ik dat geloof? Jij staat er voor bekend, dat je nog nooit iemand hebt gedood, dat een menschenleven je heilig is en ik weet ook zeker, dat je van dien regel niet zult afwijken.

— Bedenk, Willy Warren, dat er geen regel is zonder uitzondering, zei Raffles kalm, en ik zou niet graag willen dat jij die uitzondering zoudt zijn.

— En toch doe ik het niet, zei Warren, die brutaal begon te worden, je zult mij niet doodschieten. Een schot maakt lawaai en vóór je het huis uit bent zijn de bedienden hier om je gevangen te nemen.

— Dus je doet het niet? vroeg Raffles met den nadruk op het laatste woord.

— Neen!

— Goed; weet wèl wat je zegt. Je hebt gelijk, toen je zei, dat ik nooit iemand heb vermoord en dat ook nooit zal doen. Ik zal m'n

handen dan ook niet aan je vuil maken, maar ik weet er wat anders op.

Raffles begaf zich naar de telefoon.

— Wat ga je doen? kermde Warren van uit zijn kastje.

— Ik ga de politie opbellen, zei Raffles bedaard en wilde den haak van het toestel nemen.

— Dat zal je niks geven, zei Warren, want tegen jou getuigenis staat het mijne en je hebt de gestolen bankbiljetten uit mijn lade nog in je zak.

— Dat laatste heb je mis en het eerste ook, want, kijk eens wat ik hier heb! Al die mooie papiertjes heb ik óók in de lade van je lessenaar gevonden. In de eerste plaats dat identiteitsbewijs met het portret, waaronder je handteekening Warren. Verder de papieren van den echten Grootvorst Alexander Grigorief, die je gekocht hebt voor een kleinigheid, daar de man totaal verarmd was en naar Amerika wilde. Toen ik voor het eerst van jouw streken hoorde, heb ik naar hem geschreven en hij heeft me geantwoord. Hier is zijn brief! Ik denk, dat de politie daar wel anders over zal denken. Bovendien blijf ik, als ik haar opgebeld heb, hier niet wachten. Als zij op de hoogte is, ga ik heen. Dus zeg me nu gauw wat je wilt, anders bel ik op. Vooruit!

— Ik geef me over, kermde Warren. Mijn

sleutel ligt achter je, op de derde plank van de boekenkast.

— Mooi, zei Raffles bedaard.

Hij ging naar de boekenkast, vond wat hij zocht en maakte de brandkast open. Daar vond hij nog een groot bedrag aan baar geld. Hij telde de ontbrekende som uit en stak de bankbiljetten in zijn zak.

Toen telde hij hoeveel er nog over was. Er lag nog ongeveer één millioen francs.

— Dat is veel te veel voor jou, zei hij. En bovendien heb ik nog niets voor mijn armen. Weet je wat? We zullen samen deelen. Ik neem nu nog 500.000 francs en de rest mag jij houden.

Warren jankte als een geslagen hond.

— Foei, zei Raffles terwijl hij de banknoten in zijn zak stak, wat gedraag je je nu onfatsoenlijk. Zoo iets doet geen grootvorst. Zeg nu eens netjes: Dag mijnheer Raffles, au plaisir de vous revoir, wat je ook tegen markies Montessi hebt gezegd, dan zal ik heen gaan en de knechts sturen, om je uit je nauwe gevangenis te verlossen. Adieu en denk er om geen schurkenstreken meer uit te halen, of je krijgt weer met mij te doen.

Een uur later was Lord Montefiore in het bezit van zijn geld en Raffles met Brand op weg naar Parijs.

De volgende aflevering (No. 521) bevat:

In de Parijsche Catacomben.

In den
Roman-, Boek- en Kunsthandel
Singel 326, Amsterdam,

verschijnen de volgende werken :

RAFFLES,

ook wel genaamd **LORD LISTER,**
de gentleman-dief,

in fraai gekleurden omslag.

15 CENT PER NUMMER.

Elk nummer een afgerond verhaal.

NICK CARTER,

sensationeele detective-verhalen,

in fraai gekleurden omslag.

15 CENT PER NUMMER.

Elk nummer een afgerond verhaal.

WIE IS DE MISDADIGER? | BUFFALO-BILL.

Sensationeele verhalen
uit de Rechtspleging,
in fraai gekleurden omslag.

15 CENT PER NUMMER.

Elk nummer een afgerond verhaal.

De avonturen van den grooten
woudlooper door hem zelf verteld
in fraai gekleurden omslag.

15 CENT PER NUMMER.

Elk nummer een afgerond verhaal.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
 van kostbare **ECHT TURKSCHE TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.